

Ми знаємо, що буде ще війна...

Анатолій Власюк

АНАТОЛІЙ ВЛАСЮК

МИ ЗНАЄМО, ЩО БУДЕ ЩЕ ВІЙНА...

До збірки увійшли вірші, написані 2015 року.

Переселилось в паралельний світ
Мое кохання сірооке.
Лиш інколи передає привіт
У це життя, банальне і жорстоке.

Завихрилися думки у чорну діру.
Розлуку витримать не годне серце.
Я Місяцем вночі зйду,
Щоб роси випить натщесерце.

Прибило вітром щастя до землі.
Нема вже що тобі сказати.
Ми в старості – мов діти ті малі.
Та деś навіки зникла мати.

10 січня 2015 року

Вже не плаче душа. Сльози вітер зсушив.
Я здушив тебе ніжно в обіймах.
Ніби жив і кохав. Але ніби й не жив –
Воював на можливих всіх війнах.

Я по зорях у небі рахую свій вік.
Ніби ще з мільярд деś лишилось.
Незбагнений для Бога оцей чоловік.
Чи то Богу лише все наснилось?

У коханні не може програти ніхто.
Переможці усі, що б не було.

В світлім плащику ти. Моє чорне пальто
Руки змерзлі твої вже забуло.

10 січня 2015 року

Уже нема на світі суєти.
Вже заспокоїлось усе в гордині.
Якби ж то не з'явилась ти -
Життя б, мабуть, померло нині.

Я був би стертий вже в космічний пил,
Якби не усмішка твоя родюча.
Мені б не вистачило жодних сил
Вже далі жити в цій смертельній бучі.

На відстані пів-подиху весни
Нема спокою, як немає щастя.
Ти повернись у ніжні сни -
І все тоді мені удасться.

10 січня 2015 року

Сніги вже пам'ять замели,
Схололе серце не зігріли.
У бездуховність завели
Ті, що від крові не зімліли.

Для них війна - гешефт і зиск.
Що їм людське життя чужее?
Лиш грошей відчують тиск.
Не маєш совісті, юдее?

Розтане сніг, прийде весна
І відійде війна у пам'ять.
І будеш щастям ти красна.
Мене до тебе знов сни манять.

11 січня 2015 року

Я кохати тебе перестану -
Лиш нарешті мене покохаєш.
Бо не стерплю я більше обману.
Ти натуру мою добре знаєш.

Зійде сніг, і весною повіє.
Так захочеш зі мною зустрітись.
І життя щиро сонцю зрадіє.
Буде серце шаленее битись.

Лиш мені буде гірко і сумно,
Бо кохання помре на світанні.
Закопають у землю те трумно
Й хрест поставлять на нашім коханні.

11 січня 2015 року

ВІРУС КОХАННЯ

Уже зима все забілила.
Усі стежини замела.
Та пострічалась мені мила.
Мене у весну завела.

Вірус Кохання
Нас вразив неждано.
Вірус Кохання -
Це назавжди.
Вірус Кохання -
Я хочу, жадана,
Щоб були разом
Я та плюс ти.

Нас розлучити смерть не зможе.
Душа готується в політ.
Нехай ніщо нас не тривожить
Іще багато дуже літ.

Вірус Кохання
Нас вразив неждано.
Вірус Кохання -
Це назавжди.
Вірус Кохання -
Я хочу, жадана,
Щоб були разом
Я та плюс ти.

Собою ти весь світ закрила.
Потрапив я в полон навік.
З'явилися у мене крила.
І я вже Бог - не чоловік.

Вірус Кохання
Нас вразив неждано.
Вірус Кохання -
Це назавжди.
Вірус Кохання -
Я хочу, жадана,
Щоб були разом
Я та плюс ти.

10 лютого 2015 року

Мені нема про що з тобою говорити,
Бо ти прийшов мене убити.
Даремно кажеш, що мені ти брат -
Ти кат, москалю, ти одвічний кат.

В крові твоїй лише убивство.
Будь проклятий - моє презирство!
Оце нам трапився сусід.
А щоб загинув ти й твій слід!

Допоки Кремль не згине у руїнах,
Не буде миру у країнах.
Не буде правди на землі,
Планета зникне ув імлі.

А твої прихвосні собачі,
Немовби ідоли незрячі,
На згарищах війни танцюють
І стогону землі не чують.

Та хто з мечем до нас прийде –
На муки в пекло відійде.
О, Боже, збережи Україну,
Не допусти смертей й руїну!

А над Дніпром – Шевченка дух.
Дністер кипить, і Збруч, і Буг.
Єдині ми в своїй борні,
За честь і славу на війні.

Благословенним буде мир
І проклятим кривавий вир.
За внуків наших майбуття
Ми віддамо своє життя.

... Мені нема про що з тобою говорити,
Бо ти прийшов мене убити.
Даремно кажеш, що мені ти брат –
Ти кат, москалю, ти одвічний кат...

14 лютого 2015 року

Я чужий тобі, і ти це знаєш.
Ти мене давно вже не кохаєш.
Посивіло все і одцвіло
І в минуле загуло.

Лиш "привіт", "як справи?", "може бути" –
Щоб мене назавжди не забути.
Лиш коли нудьгуєш – то згадаєш,
Та зустрітись навіть не жадаєш.

Згасло в полум'ї кохання.
Не відродиш почуття й бажання.

Хочеш здатися собі щаслива,
Та сумна й нещасна моя мила.

Чоловік, якого ти кохала, –
Ой, не той, його ти і не знала.
На душі у тебе гірко.
Лиш по ночах світить твоя зірка.

І зове тебе кудись, і манить.
Хоч у снах новий хтось звабить.
Розчарована, не віриш у кохання,
Щоб було і звечора, і зрання.

Та воно, твоє лише, блукає,
Хоч серденько цього ще не знає.
І прийде воно, прийде зненацька,
Щастя принесе багацько.

Будеш ти іще щаслива,
Як колись зі мною, моя мила.
Та мене не буде на цім святі.
Будьте добротою ви багаті.

Хай вам усміхнеться доля,
Щоб не знали ви ніколи горя.
Та мене, будь ласочка, не згадуй.
Лиш свого коханого ти радуй.

... Я чужий тобі, і ти це знаєш.
Ти мене давно вже не кохаєш.
Посивіло все і одцвіло
І в минуле загуло...

16 лютого 2015 року

Не питай, чом рано посивіла.
Бо не маю мужа, овдовіла.
Чоловік загинув на Донбасі,
До якого москалі так ласі.

Захищав він неньку-Україну,
Та потрапив на ворожу міну.
По кусочках тіло 'го зібрали,
В цинкову труну запакували.

Чоловічку мій, Васильку, муже,
За тобою я сумую дуже.
Як мені тепер без тебе жити?
Залишається лише тужити.

Двох соколів маємо, синочків.
Підростає в нас красуня-дочка.
І сини людей йдуть боронити,
За батьківську смерть помстити.

Мій Васильку, сліз уже не маю.
Смерті ворогам бажаю.
Хай нам мир дадуть і спокій.
Внуки щоб жили ще многі роки.

Теж піду Вкраїну боронити,
Бо рабам не можна в світі жити.
Ми самі, ніхто нам не допоможе.
Вся надія лиш на тебе, Боже.

На могилу я до тебе ходжу.
Донечку маленьку воджу.
Плачемо і думаєм про тебе,
І шлемо молитви аж до неба.

Захисти нам, Боже, Україну!
Не дамо зламати ми калину.
Ворогам Вкраїну не топтати –
Каже це своїм синочкам мати.

... Не питай, чом рано посивіла.
Бо не маю мужа, овдовіла.
Чоловік загинув на Донбасі,
До якого москалі так ласі...

16 лютого 2015 року

Цілую очі твої чарівні,
Немов п'ю воду із джерела.
Дістану зірку моїй царівні
І в небо візьму на два крила.

Цей простір, рідна, лише для тебе.
І музика небес луна.
Я пригорну тебе до себе,
Моя єдина, рідна і одна.

Зустрів тебе я пізно. Так буває.
Це подарунок долі і небес.
У серці музика лунає.
І страх, одвічний ворог, щез.

Одні на світі ми з тобою.
В житті минулим стрічались вже.
І будь, кохана, завжди зі мною.
Нехай нас щастя у світ несе.

Крізь хмари й зорі у космос лине
Кохання пісенька неземна.
Навіки ненависть застигне.
І злість, і заздрість нас омина.

Пройдуть роки, я тебе залишу.
Тобі ще довго на світі жити.
Мою кохану у снах колишу.
Минає щастя моє, мов мить.

Ти спи, кохана, я подивлюся,
Як усміхаєшся ти уві сні.
За тебе тихо я помолюся
І поцілую уста чарівні.

... Цілую очі твої чарівні,
Немов п'ю воду із джерела.
Дістану зірку моїй царівні
І в небо візьму на два крила...

16 лютого 2015 року

Злодюжки! Вкрали Крим мені.
І кажуть, ніби православні.
"Осанну" піють Сатані
Й йому складають славні.

Тепер відрізати Донбас
Москалики захтіли.
І Андрухович-Фантомас
В "десяточку" поцілив.

О горе всім, хто каже нам,
Що любить Україну
Й дає неситим москалям
Перетворить в руїну

Шевченка землю, і Франка,
І Лесі Українки.
Душа в тих нелюдів марка.
Спитають хай у жінки,

Що відправля на фронт синів
Й не знає, чи діждеться.
За Суми, Вінницю і Львів
Її потомство б'ється.

Неситий Путін аж ніяк
Наїстися не може.
Напав на нього переляк.
Врятуй Україну, Боже!

Боїться Карлик із Кремля
Моєї України.
Та згине ця потворна Тля
На радість всім країнам.

Ми будем вільні на землі,
І радісні, й багаті.

А зараз маєм бути злі,
Щоб захистити хату.

... Злодюжки! Вкрали Крим мені.
І кажуть, ніби православні.
"Осанну" піють Сатані
Й йому складають славні...

—

Андрухович-Фантомас – український письменник Юрій Андрухович закликав віддати Росії Донбас і стверджував, що з Донбасом нам не бачити Європи. Презентував свою книгу "Тут похований Фантомас".
Тля – Путін відомий під оперативним псевдо Моль.

17 лютого 2015 року

Останнє перед постом весілля.
Піпікають машини ще здаля.
Сидить сердита наречена.
Мовчить насуплений жених.
В передчутті біди затих.
І теща трапилась скажена.

Малий би, може би, і втік,
Та ніби хтось його та й врік.
Прикув навіки до сімейки.
Зі всіх сміється перший дружба:
Мовляв, навіщо тобі нужда
Вступати на подружні рейки?

Мала на нього глип і глип.
На неї дивиться він вглиб
І ніби мовчки роздягає.
Їй погляд хтивий до душі.
У серці вже звучать вірші.
Та відступу назад немає.

А за кермом старий водій.

Він свідок багатьох подій.
Шкода йому малу й малого.
Знівечили собі життя,
Бо не кохались до пуття,
А лиш гнівили мам і Бога.

Мала вагітна, і живіт
Продовжить скоро їхній рід.
Казали, ніби хлопчик буде.
У церкві присяглись кохати,
Перелюбів вовік не знати,
Аби клятви усі забути.

... Приснитись же таке на ніч.
І кину вірші я ці в піч.
А ви мені здорові будьте
І писанину цю забудьте...

21 лютого 2015 року

Ми пили вино й заїдали цитриною.
Воно було терпким і трішки гірчило.
А потім мене ти катала машиною
І всім усміхалася щиро та мило.

Ми аж до світанку з тобою кохались.
І час зупинився в конкретному місці.
А потім ми спали і обіймались,
І були щасливі у нашому місті.

Ти їдиш вже з іншим на своїй машині.
І всім усміхаєшся щиро та мило.
Я знаю, з тобою у цьому не винні.
Лиш винне вино, що так трішки гірчило.

21.02.2015

Вони ішли – старі, мов динозаври,
Що мали вимерти давно.

Уже позаду почесні і лаври –
І чорно-біле лиш кіно.

За руку, мов школярика, бабуса
Вела напівсліпого дідуся.
Я їм в сини, мабуть, годжуся –
І перевага в цім уся.

Він на ціпок спирався твердо,
Ішов, немов на ешафот.
Мені здалося, що він жертва,
Яка загине вже от-от...

Та раптом усмішка небесна
Осяяла його вуста.
Заплакати хотілось, чесно...
Бо доля в нас така пуста...

А він, немов трибун, владика,
Ішов спокійно до небес.
Буяла в нім свобода дика.
Здивований, спинився пес.

А люди йшли, не помічали
Цієї дивної краси.
Життя, мабуть, вони не знали.
Гуділи тенори й баси.

Жінки сміялись, мов дівчата.
Весняний вітер дув в лице.
Був подих не війни, а свята.
... Поганим все ж я був знавцем.

Сльозина зблиснула в старого.
Загинув внук на тій війні.
Він справді йшов – уже до Бога
І не радів життю й весні...

...Вони ішли – старі, мов динозаври,
Що мали вимерти давно.
Уже позаду почесні і лаври –

І чорно-біле лиш кіно...

24 березня 2015 року

Життя коротке – мов строфа.
Лиш озирнувся – а вже тире і крапки.
Палають вічності дрова
І лижуть ніжно п'ятки.

Смішна людина хоче Богом бути
І не збагне нікчемності своєї,
Коли у вічну неабуть
Кидають вслід їй орхідеї.

Нам не збагнуть Природи суть.
Душі загадка не розкрита.
А люди в просторі все мруть.
І Смерті карта ще не бита.

25 березня 2015 року

Майбутнього нема – людина помирає.
Лиш є сьогодні і минуле.
Майбутнього ніхто не знає –
Заблудле, що із космосу прибуле.

А все-таки життя – цікава штука.
Лиш раз нам шанс дають пожити.
Та заскладна для людства ця наука –
Убити хочуть нас метеорити.

А полум'я помре – свіча загасне.
І дим розвіється в тумані.
Життя людське було завчасне,
Бо народилося в обмані.

Приречені на забуття в Природі,

Ми лиш богів насмішка і зневага.
Душа літає на свободі –
І твориться остання сага.

Фальшивим було це зачаття –
Тому й життя нікчемним стало.
Зігріти може нас багаття –
Й спалити теж людей немало.

У паралельний світ втікати –
Для цього розуму не треба.
Відваги теж не мусиш мати –
Та повернутись є потреба.

Який цей світ не досконалий –
Та він єдиний, і він твій.
А в паралельнім доконали
Лише за те, що ти не свій.

Лиш на землі дві паралелі
Ніколи вже не перетнуться.
А в просторі вони, веселі,
Колись, дивись, і обіймуться.

І всі земні хвороби наші
Лікуються десь там так швидко.
Не зваримо ми з вами каші,
Земляни... Бридко все і гидко!

...Майбутнього нема – людина помирає.
Лиш є сьогодні і минуле.
Майбутнього ніхто не знає –
Заблудле, що із космосу прибуле...

27 березня 2015 року

У щастя немає меж.
І розмірів теж нема.
Ти просто собі живеш –

Кохана приходить сама.

Не знав її вчора ти.
Не думав, що поруч вона.
І щастя тобі нести,
І випить його до дна.

Коли наяву й уві сні
Ніщо не віщує біди, –
Згадай, що кохав навесні –
І була щасливою ти.

Минуле у щастя лиш є.
Майбутнє не світить йому.
А сонечко зранку встає –
Я милу кохаю й зову.

Та сонце заходить колись.
І щастя кінчається теж.
Прийдешньому помолись.
У нього немає меж.

28 березня 2015 року

Колись усе закінчується, мабуть:
Кохання – смертю, Всесвіт – забуттям.
Прийдешні більш цікавитися стануть
Минулим нашим і своїм життям.

Не порівняти те, що буде потім,
Із тим, що вже було колись.
Від швидкості віків вже сухість в роті.
Часів не зміниш, як ти не молиш.

Пірнає в вир подій планета,
Немов від війн нас хоче вберегти.
В майбутнє полетить ракета,
Але в майбутнім вже не будеш ти.

І як би душу не тривожив
Розпитуваннями що і як –
Мов кінь, вже долю ти стриножив
Й пливеш космічно на маяк.

29 березня 2015 року

Ти вже давно пірнаєш в мої сни.
Ведеш себе зухвало, королево.
У тебе підростають три сини –
А мною ти керуєш, своїм левом.

В минулому, мабуть, левицею була.
Горлянку зебрі перегризла.
Мисливська слава загула.
По ній у нас сьогодні тризна.

Тепер лиш в снах розгулюєш собі.
Мені нема спокою все від тебе.
Знаходиш щастя в боротьбі –
Майбутнього тобі не треба.

29 березня 2015 року

Заніміла Україна.
Боїться. Чекає.
Що ж кремлівський карлик з нею
Ще навитворяє?

Що йому взбреше до дупи,
Аби зруйнувати,
Повбивати людей наших,
Пустить горе в хати?

А всередині – бідося.
Мов ті кровососи,
Крадуть, ріжуть Україну

Місцеві бандоси.

Абись уже раз напились,
Скажені собаки!
Щоб народ уже назавжди
Послав вас до сраки.

Як тут вижити - не знаю:
Те з Москви стріляє,
Ті за пазуху все тягнуть,
А народ страждає.

Вже б знайшлися скоростріли,
Щоб змести кремлівця,
Зруйнувати мавзолей той,
Де засів убивця.

Бо Москва не дасть спокою
Ні ситій Європі,
Ні Америці пузатій,
Ні панам й голоті.

Лиш зрубать все до коріння,
Аби не смерділо.
Отоді й Шевченко скаже:
"Любе, братці, діло!".

А до того ми не можем
У спокої жити.
У зародку воріженька
Треба нам добити.

31 березня 2015 року

Країна Дурнів святкувала
Собі щорічно Дурнів День.
Аж до небес вона скакала,
Хоча була дурна, як пень.

У дурнів було все прекрасно:
Життя, і щастя, і любов.
Казали: "Як у нас все класно!" –
Аж поки не пролилась кров.

Якесь дурне напилось в свято
І з радості, що все гаразд,
Зарізало людей багато –
І нарobili люди гвалт.

Кричать, сваряться, б'ють нездару,
А те – ще п'яне і німе.
Не в силі вже спинить базару
Ні навіть Богові, бігме.

Та він не дуже і втручався.
Бо що із дурня ти візьмеш?
Бідака наш, хоч і пручався,
Та і його скрутили теж.

Лежить, пов'язаний, і плаче.
Давно із тіла вийшов хміль.
А натовп все навколо скаче,
Придумує йому найбільший біль.

Хтось каже, щоб четвертувати.
"Повісити!" – кричить дурний.
А біля сина – п'яна мати.
Ніхто не зглянеться – хоч вий.

Вона ж його ростила змалку,
Бо хоч дурний, та син її.
Та мало, видно, брала скалку –
Не витримать таких боїв.

Народ біснується, лютує.
Хтось вже приносить свій пістоль.
Та вбивця цього вже не чує,
Бо засвербів йому мозоль.

І що йому до слів зневаги,

Коли мозоль ось так свербить?
Йому би випить зараз браги
Й з десяток дурнів ще убить.

Уся біда, що дурень дурня
Ніколи дурнем не назве.
Лише подумає, паскудня,
Чого цей дурень ще живе.

Себе він дурнем не вважає,
Хоча навколо лиш дурні.
До совісті тепер волає,
А ті регочуться, смурні.

Нарешті видумали кару:
Аби він більше не вбивав –
Женить його, таку почвару,
На найдурніший із почвар.

Вже вибрали йому дружину –
Єдину мудру серед них.
Вона веде свого мужчину
Подалі від придурків тих.

Їй хочеться тепла, і ласки,
І прутня хочеться давно.
Воно ж, дурне, лепече казки,
Від щастя їсть своє лайно.

Біда – в Країні Дурнів жити.
Все розуміти – і мовчать.
А якщо раптом народити,
Щоб син сказав: "Йо, твою мать!"?

Дурне заснуло вже зі страху,
А мудра жінка ще не спить.
Звичайно, дурні дали маху,
Бо здатний багатьох ще вбить.

Вона подушку взяла сміло
І задушила мудака.

Дивилась сумно на те тіло.
Немає більше мужика.

... Країна Дурнів святкувала
Собі щорічно Дурнів День.
Аж до небес вона скакала,
Хоча була дурна, як пень...

31 березня 2015 року

Коли прощаєшся - прощай.
Образу не бери в дорогу.
Не знати, чи потрапиш в рай,
Чи сповідатимешся Богу.

Пробач і ближнім, й ворогам.
Але будь щирим - аж до скону.
Прощення потребуєш сам.
Не сотвори собі ікону.

3.04.2015

Ми на "ти" - і з тобою так просто,
Хоч між нами сімнадцять аж літ.
Відлечу незабаром я в космос -
В неземний свій останній політ.

Я молодшатиму для тебе -
І зрівняємось потім в роках.
Усміхатимусь ніжно я з неба.
Гучно в душах лунатиме Бах.

4.04.2015

Усе забудеться, кохана.

Лише незгасною буде
Любов взаємна полум'яна,
Що й досі в серці ще гуде.

Людині незбагненне диво
Подарував Бог навіки.
На скрижалях - чудове чтиво.
Хмаринки - радості рядки.

Та Божі знаки помічають
Не всі на цій святій землі.
Кохання не усі пізнають -
Й розтануть в сонячній імлі.

А іншим буде лиш здаватись,
Ніби закохані вони.
І їм ніколи не дізнатись,
Що є ще задзеркалля сні.

Кохання - дар. Його не можна
Розплескати на міліні.
Людина лиш на це спроможна,
Якщо не втопиться в вині.

Війну Кохання лиш зупинить.
Та мало, видно, тих кохань.
Закохані в борні тій гинуть.
Збирає Бог криваву дань.

Нам дали оберіг - Кохання.
А ми не бачимо цього.
Тому і гине юність рання,
А старість морщить лиш чоло.

Прозрій, народе, вже нарешті!
Прозрій нарешті й покохай!
Тоді в Москві та Будапешті -
На всій планеті буде рай.

Кохання світом лиш керує.
Навіки згине хай війна!

І Бог мене нехай почує.
Прийде омріяна весна.

... Усе забудеться, кохана.
Лише незгасною буде
Любов взаємна полум'яна,
Що й досі в серці ще гуде...

8.04.2015

Якби людина захотіла Богом стати
Й чинила просто десять Божих заповітів;
Якби вона нарешті зрозуміла,
Що мир, любов і щастя є безцінні;
Якби людині в мозок хтось втовкмачив,
Що гріх - в людини забирають життя насильно, -
Мабуть, природа голову б схилила у пошані,
А Сонце б Землю берегло немов зіницю ока.

Здається, в цьому суть якраз людини -
Подібною на Бога бути у всьому,
Насамперед в думках премудрих й діях.
Та вже давно десь генетичний збій відбувся.
Не йде вперед людина в розвитку своєму,
А все рачкує у дитинство дике і нещасне,
Ніби хоче, щоб Сонце йшло проти годинникової стрілки,
А ріки повернули свої течії назад.

Якби людина захотіла Богом стати,
Вона б літала птахом попід небо.
Їй вистачило б нафти, світла, газу,
Не було би голодних і нужденних,
Ніхто би з голоду не вмер на світі Божім.
Ми вже освоїли б давно планети інші
Чи жили б мирно ми собі на океанським дні -
Якби ж людина тільки захотіла Богом стати!

Хвороби б зникли й мук не стало.
Ми б не боялись левів, тигрів, леопардів.

Нема солодшого на світі, ніж безсмертя.
Воно людину робить Богом на Землі.
Людина здатна все тоді здолати.
Для неї назавжди зникає неможливе.
Чому ж людина так не хоче Богом стати?
Чому, народжена літати, лише під ноги дивиться собі?

9 квітня 2015 року

Як важко спогадами жити.
І розумієш, що уже
Не здатний вартісне творити,
Хоч по живому ріж ножем.

Звивається у муках тіло,
Немов той недобитий вуж.
Занапастив своє ти діло,
В минулому славетний муж.

Лиш думка старістю не скута.
Летить собі не зна куди.
Червона ще чекає рута.
Надій забутих не буди.

13 квітня 2015 року

Я вже не той, ким вчора був.
Не той, ким завтра міг би стати.
Майбутнє я своє забув –
І залишилось вічно спати.

Лиш раптом у пітьмі прийде
Моє недоспане кохання.
І часточку душі знайде,
Й розпалить пристрасне бажання.

Не хочу вже колишнім бути.

Й майбутнє справді не цікавить.
Шалену ніч ти не забудь,
Аби минуле не прогавить.

13 квітня 2015 року

А ти мене забудеш, лиш крилом
Змахну в незвідані я далі.
Не було щоб бажань – нам пити бром
Записано на кожному скрижалі.

Як хмари з горами зійдуться у пільмі
І землі з небом зміняться місцями, –
Обійми наші ще міцні,
Аби в коханні були без тям.

У небі лиш побачиш слід.
А я тебе вже не відчую.
Холодний поцілунок-лід
На відстані століть почую.

13 квітня 2015 року

КОТЯЧИЙ ТРИПТИХ

I

Пташина вмерла.
Впала стрімко.
Кіт обнюхав.
Відскочив вбік.
Впіймати хоче щось,
Невидиме людині.

Життя завмерло.
Лише на мить.
Ніхто не помітив
Смерті пташини.
Здивований кіт

Глянув у небо.

Сонячний промінь
У гілках дерев
Заплутався, бідолашний.
Дощ сипонув
Раптово слізьми.
Кіт утік.

II

Зіткнулись хмари.
Ударив грім.
А дощу нема.
Дівчата біжать
У міні-спідницях.
Кіт усміхається.

Небо розвиднілось.
Виглянуло сонечко –
І пішов дощ.
Кіт стояв
Під дашком балкону.
Спостерігав, філософ.

Дощ закінчився –
Несподівано, як і почався.
По асфальту тік потічок.
У небі не було
Ні хмаринки.
Кіт нудьгував.

III

Ніч. Місяць. Зорі. Кіт.
Спить все давно.
Ледь вітер шелестить.
Кіт – у пошуках пригод.
А їх нема.
Спокійно все.

У небі – цятка.
Це летить літак.
Кіт нашорошив вуха.
Так високо стрибати
Не вміє він.
І це його бентежить.

Десь гавкнув пес уві сні.
Приснилось, що коти його мордують.
Якби ж то!
Ранок ще не скоро.
Коту не спиться.
Чи пригоди будуть?

19 — 20 квітня 2015 року

Уже зима на скронях посивіла.
У вирій відлітають журавлі.
Вже інколи не відчуваєш тіла
Й частіше припадаєш до землі.

Дитинство вже твоє далеко,
І не побачиш ти його в імлі.
Привіт, мій друже, мій старий лелеко!
Прощайте вже назавжди, журавлі...

Вже заховалось сонце в небосхилі.
Плету свої рядки на схилі літ.
Лягають літери похилі
Й збираються в останній свій політ.

В передчутті лихої смерті завжди,
Коли ми голі й смертні, як усі,
І до стіни хворобами приперті, –
Ти, Смерте, постривай, зажди!

Я на лелеку гляну, що здалека
На батьківщину знову прилетів.
Будь українцем вірним, як лелека,

Що на чужині жити не схотів.

Останнім поглядом я журавлів проведу...

Вони повернуться - ти так і знай!

Чужинського не треба меду,

Бо любимо свій рідний край.

... Уже зима на скронях посивіла.

У вирій відлітають журавлі.

Вже інколи не відчуваєш тіла

Й частіше припадаєш до землі...

20 квітня 2015 року

Весна на літо повернула,

Здолавши зиму у квітневих грозах,

І усміхнулась сонцем, і забула,

Як мучилась недавно ще в морозах.

Пташки співають веселіше, ніж учора.

Здавалось їм: зима навіки.

Ворона - взимку сива, нині чорна -

Здається, склепить вже повіки.

Стара вже, і погано бачить.

Минулих триста літ на пам'ять тиснуть.

Весна нічого вже не значить.

Життя минуло. Крила виснуть...

23 квітня 2015 року

Колись я був твоїм коханим.

А потім у найкращі друзі перейшов.

Тепер помру і зовсім я неznаним

В твоєму серці в щастя на виду.

Таке маленьке серце - й стільки може

Вмістить кохань, ненависті й злоби.
Я більше вже тебе не потривожу
На радість очманілої юрби.

Ти можеш вже спокійно спати, мила.
Я навіть в твої сни не загляну.
Одного ранку ти згадаєш, що мене любила,
Та вмить забудеш все в обіймах сну.

Одного разу несподівано заплачеш,
Немов чекатимеш на мене із небес.
Ти вже мене ніколи не побачиш,
Лиш уночі завие неспокійно пес.

Ти будеш усміхатись і сміятись,
І на щоці застигне лиш сльоза.
Ніхто на світі так не вмів кохатись!
А у душі залишилась гроза...

2 травня 2015 року

Лив сильний дощ.
Ти мліла у моїх обіймах,
Здригалася від грому й гуркотіння неба.
Я був для тебе Богом, батьком, чоловіком.

І виглянуло ясне сонце.
Ти легко увільнилась від обіймів.
Себе ти підставляла сонячним промінням.
Я вже не був для тебе Богом, батьком, чоловіком.

4 червня 2015 року

"Пляшка вина, що не випили ввечері ми,
Замерзла вночі на балконі"

(Микола Вінграновський)

Замерзла пляшка на балконі.
В теплі враз тріснула вона.
А ми закохані і сонні,
І нам бракує так вина.

Ми п'яні від кохання, люба.
До серця ключик підійшов.
Ти моє щастя, моя згуба,
Моя джерельная любов.

5 червня 2015 року

Осіння туга літо повнить.
Дощі - немов у забуття...
Природа скупко сльози ронить
Й собі прощається з життям.

Ще сонце тепле мріє звично
Про космосу шалену даль.
Птахи залякано і клично
Ховають страх свій за вуаль -

Турбот й щоденної мороки
Дістати їжу і питво.
Скрегочуть грізно ще сороки,
Шукаючи собі житло.

А дощ іде, і літо плаче,
Вагітне осінню уже.
Хмарки на небі ще ледаче
Пливуть, звиваючись вужем.

І грянув грім, немов забувши
Космічну тишу у півні.
Любов в борні собі здобувши,
Людина гине на землі.

... Осіння туга літо повнить.
Дощі - немов у забуття...

Природа скупко сльози ронить
Й собі прощається з життям...

30 червня 2015 року

Пливуть роки, закохані у небо.
Все більше нагинає до землі.
Мого кохання вже тобі не треба.
Воно давно розтануло в імлі.

Свого життя ми древні зодчі.
Якщо будуємо - то на віки.
Востаннє гляну в твої очі,
Нап'юсь цілющої води з ріки.

А хмарки бавляться грайливо.
Легенький вітер в спину підганя.
Так жити хочеться щасливо
Й брести по світу навмання.

І дощ кохання не остудить.
Розступиться колись імла.
Мене за гріх мій не засудить
Найгрішної душа мала.

Осіннє літо в осінь зимну
Неспішно й мирно перейде.
Згадаю молодість нестримну.
Мене кохана й вірна жде.

2 липня 2015 року

Від тебе не допрошусь навіть снігу,
Що випав ще минулої зими.
Не стримую сумного сміху,
Коли разом ще були ми.

А спогади, безжальні та веселі,
Клекочуть з гуркотом в душі.
Сказала ти в моїй оселі,
Що чудернацькі я пишу вірші.

Мовляв, життя не вистачить людині,
Щоб зрозуміти все, про що писав.
Ми неповторні, але ми єдині.
Всього себе коханій я віддав.

2 липня 2015 року

Прощай. Пробач. Все було чесно.
Не першим я затіяв всю цю гру.
Збудила полум'я кохання, мила весно,
Тепер від холоду ненависті помру.

Жорстокі правила оці не я придумав.
Вони записані в скрижалях небуття.
І те, що ти колись собі надумав,
Безжально викреслить життя.

Все правильно, бо в голові – лиш мрії,
А на землі – гріхи всуціль.
Вмираємо без жодної надії,
Що влучили в останню ціль.

2 липня 2015 року

Чи сниться вам майбутнє, люди?
Коли не буде смерті і нещасть.
Коли найменшій, Богом проклятій, іуді
Ніхто ніколи владу вже до рук не дасть.

Коли не будуть розпинати Україну
Народжені на цій землі сини.
Коли єдині будемо в лиху годину.

Де ви, мої – такі солодкі – сни?

Чи дочекаюсь я такої днини,
Коли Москва впаде і Кремль в огні згорить?
Не смійте Україну брать на кпини!
Без України світу білому не жить!

Рятує людство слава Україна.
Не хочемо подяки чи хвальби.
Наснилася минулого руїна...
Наснилися майбутнього мольби...

3 липня 2015 року

Ми всі приречені на світі цьому:
Хто – на кохання, хто – на зраду, хто – на смерть.
Найбільше щастя – повернутися додому,
Коли любов'ю людство переповнене все вщерть.

Яка то радість – бачити усіх живими
І знати: жити ти приречений завжди.
Ми вічно будем молодими.
Старіти, друже мій, зажди.

І серце в вічному чеканні
Забуде помсту, зраду, кров.
Приречені ми жити у Коханні.
Приречені молитись на Любов.

3 липня 2015 року

Не можна довго щасливим бути,
Бо втрапиш точно життя ти смак.
Не смій кохання свого забути,
Бо то на тобі є Божий знак.

Не мрій, щоб час твій потік нестримно,

Коли нудьгуєш у забутті,
Бо стане в серці твоєму зимно
І втратиш надбане у житті.

Живи як серце тобі підкаже.
В коханні й щасті помірним будь.
Не слухай в розпачі слово враже.
Молися Богу як рушиш в путь.

3 липня 2015 року

Мовчи, Європо! Не здавай Росії
Мою нещасну Україну!
Не маєш права вбити наші мрії,
Перетворити край наш на руїну.

Нема вітчизн для вас, і я це знаю.
Вселенські ви космополіти.
Вам все одно – до пекла а чи раю
Потраплять українські діти.

Мовчи, Донбасе, слухай Україну!
Ти все уже Росії розказав.
Перетворили край наш на руїну.
Ти "руський мір" вже повністю пізнав.

Мовчи, Америко! Майбутнє – в Україні.
Землі колиска майбуття.
Лиш тут єдині в світі ночі солов'їні,
Де смерть ніколи не здолає вже життя.

4 липня 2015 року

Коли вже вимре сьоме покоління,
Що пращурів спокутує гріхи?
Коли до нас прийде це розуміння
Й згорять ненависті міхи?

Повинні згинуті навіки,
Щоб внуки й правнуки жили.
Моральні правлять ще каліки.
Іржаві маємо тили.

Лиш смерть коли до нас нагряне,
Ми чухаєм свої чуби.
Із ран тече вино багряне,
І плач лунає жалібний труби.

Той пращур, що сконав в гріху і зраді,
Пройшов у пеклі всі сім кіл.
А ми, дурненькі й ситі, раді,
Що маємо накритий стіл,

Що хтось за нас десь там та й гине.
Клянемо президента і жидів.
Як там Шевченко твій, мій Нігояне-вірменине?
Хто сльози висушить двадцятирічних вдів?

А тут ще Андруховичі і Скиби
Майдан кленуть й Донбас Росії віддають.
Мій скоростріл уже не схибить!
Пізнаєте ще нашу лють!

Мутація на генетичнім рівні —
І українець вже манкурт.
Та ми живі, і Україні вірні,
Збиваймося в єдиний гурт!

Йдемо могутньо і рішуче
На Схід – орду розбити щоб.
І буде в нас життя квітуче,
Рай на землі замість трущоб.

...Коли вже вимре сьоме покоління,
Що пращурів спокутує гріхи?
Коли до нас прийде це розуміння
Й згорять ненависті міхи?..

5 липня 2015 року

О, скільки нецілованих жінок
Живе на цій страшній планеті!
Вони з кохання не сплетуть вінок
І кануть, зачерствілі, в Леті.

Без поцілунків більше війн і суєти.
І смерть без поцілунків процвітає.
Як добре, що у мене є лиш ти,
Яка лише моє кохання знає.

У заметілі зрад і ворожби
Летить планета до свого скону.
На тлі людської молотьби
Кохання маємо ікону.

6 липня 2015 року

Послав же Бог сусіда нам.
Не кара це – випробування.
На плечі тисне гріх минулий.

Розлом цивілізацій по кордону.
І впасти в прірву можемо обидва.
Сильніший хто? Чи розумніший хто?

Дивитись в очі яничара гидко.
А якщо це твій рідний син?
Уб'єш його і спатимеш спокійно?

Життя іде все догори,
Щоб впасти стрімко із небес.
Як зупинити цю війну прокляту?

Ворожа куля убиває тіло.
Вмирає ненароджене у ньому.
І більше Всесвіт цей не буде існувати.

Живи, будь ласка, ти моє кохання.
Мені не треба ні багатств, ні слави.
Не згине від Росії Україна.

6 липня 2015 року

Ти вся моя. Божественне це тіло.
Мов з глини, ліплю ідеал.
Новий щоразу. І як я захочу.

Щодня ти різна. І така, як треба.
Я весь у творчому горінні.
Тебе ліпити легко і так важко.

Лиш тільки хочу щось зліпить під себе –
Ти опираєшся і не даєшся.
Я копію свою ніяк не створю.

І після сотої, а чи якої спроби
Я раптом прозріваю й розумію:
А копії не вийде, і не треба.

Бо навіть в дзеркалі ти копії не бачиш.
Ти – ніби ти, а все ж інакший.
І те, що зліва, там у тебе справа.

Ліпити жінку так приємно дуже.
М'якішого немає матер'ялу.
Та лиш тоді, коли твориш.

Якщо ж ти ремісник убогий,
Що здатний м'яти й нагинати,
Тоді нікчемний бачиш результат.

Якщо вартує жінка лиш кохання,
Не пропонуй їй сексу й поцілунків,
Які помруть без Божого начала.

Бог чоловіка сотворив із глини,

Щоб став він теж творцем на білім світі,
А не гнилим невдахою-ремісником.

... Ти вся моя. Божественне це тіло.
Мов з глини, ліплю ідеал.
Новий щоразу. І як я захочу...

6 липня 2015 року

Де тільки я не був! В Парижі і Китаї.
І в Сінгапурі теж не був.
Як просто тим, вітчизни хто не має,
Хто мову батьківську забув.

Не був у Лондоні, Італії і Штатах.
В Бразилії і Мексиці також.
Безбатченки у пишних ходять шатах.
Ти ж рідного свого не заялож.

Я вже, мабуть, в Іспанії не буду.
І в Індії мене не ждуть.
Та українську мову не забуду.
І ти, мій друже, не забудь.

Красиво, може, там, де нас немає.
Заможніше собі нехай живуть.
Хто рідну мову забуває –
Життя той не пізнає суть.

Для них релігія – нажива.
А віра наша – це життя.
Спілкуюсь з Богом я наживо.
Торую шлях свій в майбуття.

Нехай гризе нас безгрошів'я.
Нехай ще бідні ми, нехай.
Чи усвідомлено, а чи знечів'я
Вкраїнське ти не занехай.

Пройдем всі кола пекла ми, я знаю.
Поборемо всіх ворогів.
Лише сміливцям — шлях до раю,
Нащадкам славних козаків.

... Де тільки я не був! В Парижі і Китаї.
І в Сінгапурі теж не був.
Як просто тим, вітчизни хто не має,
Хто мову батьківську забув...

7 липня 2015 року

Усе мине на цьому світі.
Повториться із кимось знов
В минулому чи майбутті.

Щодня на небі зорі помирають.
А ми під ноги дивимось собі.
Душа із тіла вилетіти хоче.

Ніч - жінка. День - це чоловік.
Ми помінялися місцями.
Лиш Місяць криво усміхнувся.

Усе, що всередині, ми не бачим.
Назовні що - не бачим теж.
Як вдосконалити людину?

У поцілунках все забуду.
В обіймах мирно я засну.
Чекаємо вчорашнього ми завтра.

Якби ж то сон минуле зображав.
А він в майбутнє кличе нас нестримно.
На сьогодні часу вже нема.

Ти плакала так боляче і щиро,
Що я б до тебе небо прихилив.
Але я знав, що зорі теж сміялись.

Ти озирнулась і побачила мене.
Я погляд твій відчув, але йшов далі.
Не стане вже минуле майбуттям.

Шукай себе вчорашнього в майбутнім.
Сьогодні зовсім інший ти.
І навіть внук таким уже не буде.

Якби ж ми знали, що там, за світанком,
Коли враз обривається життя?
Й чому ніхто не повертається вже звідти?

... Усе мине на цьому світі.
Повториться із кимось знов
В минулому чи майбутті...

7 липня 2015 року

Ти не сказала, що мене кохаєш.
Та я навчився по очах читати.
А ще – по тих словах, що ледь завмерли
І не зірвались з вуст твоїх затвердлх.

Боялась ти зізнатися в коханні,
Бо маєш чоловіка, і дітей, і пса.
А тут той світ вже треба руйнувати.
Й не знати, чи новий збудуєш ти зі мною.

Так важко дні, а особливо ночі
Пливуть в молочному тумані.
На відстані трьох тисяч кілометрів
В самотності кохання знемагає.

7 липня 2015 року

У мудрості немає щастя.
Багатство радисть не несе.

А хворими закоханих вважають.

Людина не встигає довго жити.
Повторює одні й ті ж помилки.
Лиш ворон чорний непомильний.

Він змучився конати двісті років,
Щоб в пазурах у кішки опинитись,
Бо мудрість спритною ніколи вже не стане.

Боятись завтрашнього дня не варто.
Звичайно, ще один до смерті крок.
До вічного життя й минуле не наблизить.

У погляді твоїм – таїна небуття,
Космічна загадка і сенс епохи.
Майбутнього у ненароджених нема.

Як зупинити смерть, хвороби і страждання?
Як силу інтелекту скерувати
На забезпечення майбутнього людини?

... У мудрості немає щастя.
Багатство радість не несе.
А хворими закоханих вважають.

14 липня 2015 року

Упало на землю сонце.
І зорі змішались з озерами.
Навіки зникло кохання.

Життя у космічному просторі
Стало звичайним й буденним.
Емоцій нема і криків, убивств і народження нового.

Місяць світив пузато.
У темені скрипка грала.
Ніхто вже не вмів танцювати.

Блукали ще люди-нікчеми.
Шукали поживу для розуму.
Забули, що щастя буває.

Десь квакали жаби шалено
І світу кінець наближали,
Хоча все було вже в минулому.

Не плачте за тим, що відбудеться.
В минулому – проблиски смерті.
І сенсу нема в сьогодні.

... Упало на землю сонце.
І зорі змішались з озерами.
Навіки зникло кохання...

14 липня 2015 року

Загублене кохання не повернеш.
Й нове в байдужості загубиш.
Від неможливості любити мерзнеш
І все одно крізь сльози любиш.

Душа заледеніла у чеканні.
Вона на крилах хоче вже летіти.
А ти грішиш у щирому коханні
Й грішать у щирому коханні діти.

Весь грішний світ в коханні скаженіє.
Я індульгенції приймати не збираюсь.
Бо без кохання лиш душа черствіє,
А я кохаюсь – і не каюсь.

15 липня 2015 року

До тебе ще повернеться кохання.
Воно не може зникнути нікуди.

Нехай тобі нашіптують іуди
Про пристрасть, секс, бажання і жадання –
Не вір їм, дівчинко! Кохай безмежно!
Не може бути кохання обережним!

Летять на крилах власних лиш кохань,
Долають перешкоди-перепони.
Горять безбожно намальовані ікони.
Торуєш шлях до вічності страждань.
Закон єдиний, дівчинко, в природі є:
Кохання воскресить, але не вб'є!

17 липня 2015 року

І в Сонця чорні плями є.
Немає ідеального Кохання.
Нам щастя, мов повітря, не стає.
Не вистачає волі до пізнання
Чогось величного в собі,
Божественного – в вічних зорях.
Хтось грає серенаду на трубі,
Хтось – похоронний марш від горя.

Ми всі – письменники свого життя.
Малюємо й стираємо нещадно
До самоскону, самозабуття
Лиш власну долю й смерть ми владно.
Зачепимо у просторі віків
Мільйони доль лиш розчерком пера ганебним.
Щасливим будь, якщо зустрів
Своє кохання ти під небом не хвалебним.

Душа летить і прагне висоти.
Людині мало вже життя на небі.
У зірку перетворюєшся ти,
А заздриш неземній амебі.
У протиріччях крутиться Земля.
На ній – лиш білі плями невідомі.
Немов безсиле немовля,

Ми відчуваємось у власнім домі.

17 липня 2015 року

Ти вмієш у себе закохувати.
І вмиєш піддаєшся коханням.
Ще б помисли власні захищувати
І спротив чинити бажанням.

В коханні теж гаснеш, як зірка.
І знову, і знову спалахуєш.
Страждаєш і плачеш ти гірко.
За помилки грішні все сплачуєш.

Для всіх ти – досвідчена жінка.
І дівчинка будеш для мене.
У небі згасає вже зірка.
Налий ще сто грамів, бармене...

17 липня 2015 року

У всьому я хотів дійти до суті
І розібратися в душі –
Нахабній, вкрай уже зіпсутій,
Якій загробні грають вже марші,
А я їй ще пишу вірші –
Статечний, гарний і розкутий.

Та тільки це хотів зробити –
Враз збунтувалася душа.
Я думав, буде мене бити.
Вона ж спокійно каже: "Ша!".

У всьому я хотів дійти до суті
І розібратися в душі...

В буремній іпостасі майбуття
Пливе мій пароплав Кохання.
Від Каяття до Забуття,
Від Сумнівів - аж до Бажання.

Ми всі пройдемо цей свій путь.
Не треба Злоби і Мовчання.
Роки в минуле не пливуть.
Година кожна - час навчання.

В буремній іпостасі майбуття
Пливе мій пароплав Кохання...

Коли прокидаюсь - перша думка про тебе.
І день увесь - ти перед очима.
Коли засинаю - остання думка про тебе.

А Сонцю нічого не сниться,
Бо воно взагалі не спить
І стає холоднішим
З кожним мільярдом років.

Земля - згусток островів стабільності,
Бо цвинтарі - останній прихисток людських тіл.
А душі - у вільному польоті
В просторі і часі.

Живеш собі і не знаєш,
Що поруч - паралельний світ.
А люди творять свої світи,
Коли їм усе паралельно.

Неправда, коли кажуть,
Що в кожного своя правда.
Насправді правда лише одна,
Але ніхто не знає - яка вона, правда.

Світ на Землі звузився навколо Бога.
За межами цивілізації світ розширився до Бога.

А на Землі богом стала Людина,
Яка не може усвідомити, що вона і є Бог.

... Коли прокидаюсь - перша думка про тебе.
І день увесь - ти перед очима.
Коли засинаю - остання думка про тебе...

18 липня 2015 року

Минають дні, лиш шелестять сторінки,
Немов читаєш книгу забуття.
Ти, чоловіче, створений для жінки -
І в цьому сенс твого життя.

Вона - твій Бог на цій планеті.
А решта все - це суєта.
Загрузнеш сліпо в Інтернеті,
Де істина уже не та.

Все віртуальне в цьому світі.
А ти - за тридев'ять земель.
Наловиш мовчки в свої сіті
Чужих думок уламки скель.

Та вже не побудуєш гору.
Химерний всесвіт вирина.
Даєш собі останню фору.
Програв життя - твоя вина.

18 липня 2015 року

Ти просто будь щасливою,
Звабливою, зрадливою.
Ти просто будь.
Ти просто будь прекрасною,
І доброю, і ясною,
Й мене забудь.

Бо я уже у засвітах,
У темряві, в нещастях я,
А там нема кохання вже.
Нічого вже нема.
Там добре. Мабуть, краще ще,
Ніж ми з тобою мріяли,
Голубили, леліяли.
Там незбагненно краще є.
Але немає нас.

18 липня 2015 року

У печалі й скорботі,
У житті і турботі
Пропливають віки.
Не забути б забути
І кохати-сконати
На поверхні ріки.

Об'єднається тіло
Із душею чужою.
У космічні глибини
Попливемо разом.
Щоб мене не боліло,
Щоб не гріло бідую.
Щоби - спина до спини,
Бо все людство - дурдом.

Божевільні, бо вільні.
І не маємо Бога
Ні у серці, ані в голові.
Те, що втратиш, - не знайдеш.
А що знайдеш, - чуже все.
На далекій планеті
Не живуть солов'ї.

Все забудеш на світі.
Пам'ять зникне надійно.
Все забудеш іще за життя.

Не спіши і не кайся.
Не сміши і кохайся.
Всьому є забуття.

У вселенським полоні
Ми живемо сьогодні,
Випадково приречені на космічний політ.
У житті і стражданнях,
У розлуках-чekanнях –
Стільки літ, стільки літ...

Посміхнися приречено,
Та не завчено-змучено.
Поцілую тебе.
Це для інших сміливих
І не втрачених в просторі,
Це для інших щасливих
Час невпинно пливе.

18 липня 2015 року

Ми знаємо, що буде ще війна
Й ховаємо встидливо очі.
До когось не прийде уже весна,
Хтось не побачить дня, хтось – ночі.

Собі живемо, ніби уві сні,
Коли ще прокидатись рано.
Та рамки миру затісні.
Ось-ось закровоточить рана.

У серці сумнівів нема і каяття.
Спокійно дивиться у вічі вічність.
Здається, що попереду життя –
Й твої кохання, пестоці і ніжність.

Та все мара, все марево, все сон.
Уже війна тупцює на порозі.
Вже налаштовують на Марса тон,

На смерть в сибірському морозі.

А ти безпечна і проста.
Струна обірветься в польоті.
Прожити б років нам до ста
Назло кремлівській цій сволоті.

Стискаю міцно автомат.
Шлях на Москву лежить в тумані.
Твій, Україно, я солдат.
Мої набої не гуманні.

Убий у собі москаля.
І москаля убий в натурі,
Побачиш лиш його здаля.
Не дай здійнятися ти бурі.

Допоки серце в мене є,
Допоки очі бачать сонце,
Моя Вкраїна ще живе,
В Європу проруба віконце.

... Ми знаємо, що буде ще війна
Й ховаємо встидливо очі.
До когось не прийде уже весна,
Хтось не побачить дня, хтось – ночі...

18 липня 2015 року

Закоханому море по коліна.
І ніч для любовців мала.
Запала в серденько дівчина.
Туга Амурова стріла!

Йому б тепер лише кохати.
Свою любов уже пізнав.
Та мусить ворога вбивати,
Бо на Вкраїну той напав.

Вона його теж покохала,
Впустила в серденько своє.
Та бідна дівчина не знала:
З землі вже милий не встає.

Ворожа куля вже убила
Її коханого умить.
І той, кого вона любила,
В сирій землі уже лежить.

... Закоханому море по коліна.
І ніч для любощів мала.
Запала в серденько дівчина.
Туга Амурської стріли!..

19 липня 2015 року

Мое кохання недоспіване
Сидить, ображене, собі.
Ревнине страшно і замріяне,
Тамує свій душевний біль.

А я, поет, безпечно-добрий,
Пишу вірші свого життя.
Який сміливий я, хоробрий,
Кохаю аж до забуття!

Щось там у пам'яті зринає,
Та це минуле вже давно.
Мала до мене ще зникає,
Мов дивиться німе кіно.

Вона кохає й ще не знає,
Що я кохаю лиш її.
Поет вірші свої складає
Народженій у Рік Змії.

19 липня 2015 року

Загубилось кохання у полі.
Буйний вітер розвіяв його.
Дикі коні вмирають в неволі.
Не воскресиш їх і батогом.

Не шукай за минулим. Не буде.
Не прийде. Не зголоситься знов.
І кохана кохання забуде.
Не кипітиме більше вже кров.

Вже у клітці змарніле кохання.
Ключ надійний у інших руках.
Догорає останнє бажання.
Вільні коні гуляють у снах.

20 липня 2015 року

Ой, скажи мені, дівчино,
В кого ти закохана?
Як глибоко в твоїм серці
Правда ця захована?

Не скажу тобі, юначе,
В кого я закохана.
Ой, глибоко в моїм серці
Правда ця захована.

І не знали молодята,
Що вони закохані.
І глибоко в їхнім серці
Правди ці заховані.

Як глибоко – то глибоко,
І вже не дістанеш.
І вже слів: "Кохую, люблю" –
Милому не скажеш.

А юнак замислив думу –
Мила не кохає.
Та, крім нього, ця дівчина
Іншого не знає.

Знають це лиш Місяць й зорі,
Вітер буйний в полі.
Та ще серце закохане,
Що гуля на волі.

Не таїться, любі друзі,
І кохайте щиро.
А я всім вам побажаю
Радості і миру.

Не ховайте свою правду,
З серця витягайте.
Та не мучте одне одного,
Щиро так кохайте.

Бо сховаєш правду в серці,
А потім не знаєш,
Чи була то справді правда,
Чи справді кохаєш.

Правду треба не ховати,
Треба говорити.
Так написано на небі –
І так легше жити.

Ой, скажи мені, дівчино,
В кого ти закохана?
Як глибоко в твоїм серці
Правда ця захована?

Ой, у тебе я, юначе,
В тебе я закохана.
Та глибоко в моїм серці
Правда ця захована.

22 липня 2015 року

Як важко без кохання жити.
Не вірити у майбуття.
На Місяць, мов самотній вовк, лиш вити
Й проспати все своє життя.

Закоханим теж важко бути.
Планету на плечах несеш.
Минулого не смій забути.
В майбутнє щастя ти візьмеш.

А більшість все ж - та й не кохає.
У війни бавиться давно.
Закоханим майбутнє убиває.
Мир перетворює в лайно.

Диктаторам кохання вже не треба.
Їх серце зачерствіло назавжди.
Амура стріли хай летять із неба -
Та замість бомб, щоб не було біди.

Все воїнство Кохання хай збереться.
Коханням подолаємо війну.
Хай мирно на землі живеться.
Вб'ємо корову Марса ми дійну.

Сховався в мавзолей злобливий карлик.
Лежить у саркофазі забуття.
Повзе в майбутнє мирний равлик.
Я голосую за життя!

24 липня 2015 року

Коли з'являються інші,
Я вже тобі не потрібен.
Кожен день пахне по-новому.

Колись літо закінчиться

І настане осінь.
Ми знову закохуємось.

Ти відчайдушна, я знаю.
Ніжно тебе цілую.
Останнє кохання є найсолодшим.

25 липня 2015 року

Зозуля накувала роки.
Та помилилася вона.
Не діють вже жіночі вроки.
І не вбиває вже зима.

Замало пташка накувала.
А я живу собі усе.
Шкода, маленька, ти не знала,
Що вітер з півдня принесе.

А він приніс мені кохання.
Відтоді я безсмертним став.
І маю лиш одне бажання:
Щоб жити гідно й не ловити ґав.

Ти куй, зозуленько, старайся!
А раптом не вгадаєш знов?
Та у пророцтвах не зазнайся.
Не пророкуй мені любов.

28 липня 2015 року

Ой, скажи мені, сивий вітре,
Де кохана дівчина моя?
Чом вона не дається чути?
Чом не кличе, щоб я прийшов?

Сивий вітер всміхнувся у вуса.

Ой, юначе, не переживай.
Твоя дівчина тебе любить.
Та не може із дому піти.

Не пускає її матуся.
Батько їй жениха знайшов.
Лиш тебе нарекла нареченим.
Швидше згине, ніж вийде за нього.

Ой, повідай мені, сивий вітре,
Що я маю робити тепер?
Як я можу дівчину звільнити?
Що повинен сказати батькам?

І промовчав собі сивий вітер.
Лиш на крилах мене підняв.
Полетів до дівчини своєї.
Обійняв її ніжно-ніжно.

Мій коханий, дівчина сказала.
Я навіки твоя лиш буду.
Мушу слухати свого батька.
Поклонитись я матері мушу.

Нелюб буде мене цілувати.
Завагітнію я від нього.
Ти пробач мені, мій юначе.
Лиш тебе я кохати буду.

Сивий вітер всміхнувся у вуса.
І підняв нас на крилах він.
Щастя має лиш вільна людина.
І кохання – для вільних людей.

28 липня 2015 року

В безодню падати не лячно,
Коли змагався перед тим.
Тебе згадають люди вдячно

І заспівають слави гимн.

Якщо ж ти задкував постійно
І на колінах все стояв,
То вигукне народ наш гнівно,
Чому ти ворогу відтяв

Частину неньки-України,
Чому продався ворогам.
Залишив нам лише руїни,
Невтішні сльози бідних мам.

Тебе у прірву скинуть люди
За біль глухий, розпуку й глум.
Звідкіль беруться ще іуди
На втіху ворогам і тлум?

Поволі Україна гине -
Хоч кричимо, хоч мовчимо.
І кров у жилах гучно стигне,
І мовчки ліземо в ярмо.

А наші підлі можновладці
У вишиванках п'ють нам кров.
Вбивають нас російські старці.
Ми на межі руйнацій знов.

Голодомор, війна, Сибіри...
А Кремль нахабно знову пре.
Не вистачає нам ще віри,
Та звір московський точно вмере.

... В безодню падати не лячно,
Коли змагався перед тим.
Тебе згадають люди вдячно
І заспівають слави гимн...

3 серпня 2015 року

Мені нічого вже від вас не треба.
У вас своя сім'я, своє життя.
Мої молитви йдуть до неба
Й зникають десь у царстві забуття.

Я вас кохав, ви знаєте напевно.
Мені здалось, кохаєте мене.
Чужа любов кінчається плачевно,
І нас це аж ніяк не обмине.

У вихорі таємності й розпуки
Кружляємо ми наш кохання вальс.
Живе все людство в вік розлуки,
І я не зможу вже забути вас.

У вас попереду ще зустрічі й зітхання.
Забудете мене, мов той торішній сніг.
Бажаю вам лиш щирого кохання,
Що в серце б'є і враз збиває з ніг.

7 серпня 2015 року

Життя втікає за Карпати.
Сідає сонечко моє.
Вже нічого від щастя брати.
Пора віддати що ще є.

Пливуть в задумі білі хмари.
Співає вітер пісню зла.
Ти не уникнеш в світі кари.
Тебе накриє хижа мла.

Так добрим хочеться ще бути.
Жорстокість подолати снів.
Свої кохання не забути.
Не розплескати радість слів.

Усе тече, усе минає,
Хоч час на місці та й стоїть.

Людина щирості не знає
Й собі подібних лиш гноїть.

А я безпечно ще вдихаю
Останніх днів осінню суть.
Думки несуть мене до раю.
А тіло в пекло вже несуть.

Я був нечемним в цьому світі.
Мій ангел змучився давно.
Потрапив у кохання сіті.
Вступав у доль людських лайно.

Не виконав я планів Божих.
І вдруге Він не ризикне
Плодити щоб на мене схожих.
Щось інше з пам'яті ввімкне.

І стану я горою, степом,
Хмаринкою чи вітерцем.
Пливу розхристано вже небом
І відчуваю серця щем.

Ти десь залишишся далеко.
Не бачу я уже тебе.
Де ти літаєш, мій лелеко?
Куди твій вітер занесе?

Не плач! Закон буття буяє.
Ми не повернемося знов.
Про все на світі Бог лиш знає,
Бо бачить Він, як ллється кров.

...Життя втікає за Карпати.
Сідає сонечко моє.
Вже нічого від щастя брати.
Пора віддати що ще є...

8 серпня 2015 року

ХРИСТИНКА-ПОЛОВИНКА

Ти десь живеш —
А я не знаю,
В якому раю,
В якому краю.
Озвись,
Христинко-половинко!
І серця мого
Ти не край!

Ой, Христинко,
Ти Христинко-половинко!
Моя ти дівчино люба!
Ти моє кохання-згуба.
Половинко, половинко,
В серці ти моїм, Христинко!

Ти з іншим є —
А я не знаю,
В якому раю,
В якому краю.
Озвись,
Христинко-половинко!
І серця мого
Ти не край!

Ой, Христинко,
Ти Христинко-половинко!
Моя ти дівчино люба!
Ти моє кохання-згуба.
Половинко, половинко,
В серці ти моїм, Христинко!

Коли прийдеш? —
А я не знаю,
В якому раю,
В якому краю.
Озвись,
Христинко-половинко!
І серця мого
Ти не край!

Ой, Христинко,
Ти Христинко-половинко!
Моя ти дівчино люба!
Ти моє кохання-згуба.
Половинко, половинко,
В серці ти моїм, Христинко!

9 серпня 2015 року

Самотність поціновуєш з роками,
Коли думки обступлять, мов вовки,
А ти їх голими руками
Все душиш, душиш залюбки.

У божевіллі смак полину.
Красу наскрізь пізнаєш враз.
В майбутнє я думками лину,
Коли живеш вже без образ.

Іду по колу і не бачу,
Що вже тут був і цю кохав.
А тут злякав свою удачу
І більш удач уже не мав.

В самотності плекаєш диво,
Ще не народжене в тобі.
Повір, все буде так красиво,
Як пісня, що звучить в журбі.

Тобі здається, ти це знаєш.
І чув цю пісню вже не раз.
Ти божеволієш, конаєш.
Здається, що життя - міраж.

І ти, осяйно-сонцеликий,
Ідеш до Бога навмання.
Здається, вже до всього звиклий.
Лише нема тобі спання.

День пролітає дуже швидко,
А ніч гальмує весь твій час.
Буває і від правди бридко,
Коли вона зачепить нас.

В самотності думки блукають.
Якась народиться - й помре.
Бажання з часом теж зникають,
Допоки совість сум порве.

Самотності боятися не треба.
Пригладжу думки гребінцем.
Людині в смерті є потреба,
Та смерть не є життя кінцем.

... Самотність поціновуєш з роками,
Коли думки обступлять, мов вовки,
А ти їх голими руками
Все душиш, душиш залюбки...

10 серпня 2015 року

Дивлюсь на фотографії старі
І благородні бачу лиця.
Учителі, священики і лікарі -
І жодного, щоб міг сказати: убивця.

В минулому ви б не хотіли жити -
Не завтра чи сьогодні, а ще вчора?
Здається, не змогли би там убити,
Допоки не стрельнула ще "Аврора".

Я перебільшую, звичайно. Знаю.
Вбивали і тоді, і перед тим.
І фюрер міг сказати: "Я кохаю" -
Й пустити Францію чи Бельгію на дим.

Коли сучасне нам не до вподоби
Й в майбутньому не бачиш перспектив -

Пірнаємо в минуле до жадоби,
Як в найдивніше з найдивніших див.

Раніше сніг, мабуть, все ж був білішим.
І дощ – мокрішим. І щасливішим – життя.
Та якщо спогади облишим –
Прийдемо швидше ми до майбуття.

А там, на фотографіях нетлінних, –
Обличчя благородні і живі.
В часах приречених й незмінних –
Дзеркал минулого лиш спогади криві.

12 серпня 2015 року

Ну, ось і все. Пора поставити вже крапку.
Коли початок є, то мусить бути і кінець.
Засунемо кохання це в окрему папку.
Он стелажі забиті вже по сам вінець.

Колись з нудьги бадьорі слідопити
Копатимуть углиб мою любов.
У тайниках душі все будуть рити,
Проціджувать крізь сито знов.

Шукатимуть таїну незбагненну,
В якій давно уже нема душі.
Віщатимуть брехню вогненну
Із гострими приправами суші.

А в мене просто було все, я знаю,
Коли кохав й кохала ти мене.
Я вже багато що на світі забуваю,
Та в серці іноді кохання це шкребе.

Зніму зі стелажів я папку заповітну.
Там скрупульозно все записано ущент.
З паперів переставлю кицьку кітну.
Сьогодні я кохання пацієнт.

Читаю все і згадую що було,
Та вже немає давніх відчуттів.
Усе в минулому загуло,
Розтануло в болоті мертвих слів.

Лиш голос міг би воскресити
Кохання, що колись було.
Та вічно наказала жити
Моя прадавня любов...

13 серпня 2015 року

Минає літо. Осінь у нестямі
Зарядить вже безжальними дощами.
А сонце у нічній піжамі
Ще виграє нам веселкові гами.

І почорніли білосніжні хмари.
Вуста твої так хижо хочуть поцілунку.
В минулому – дрібні й пустопорожні чвари.
Лиш твої очі – на небесному малюнку.

Ти йдеш удаль і звеш мене з собою.
Грайливо стегнами заманюєш до щастя.
Та шлях до неба встелений журбою.
І вже кохання вдруге не удасться.

14 серпня 2015 року

Залиши мені сни.
Хоч би щось залиши ти від себе.
Може, усмішку цю,
Погляд цих незбагнених очей.
Ми зустрілись колись.
Це було так давно і неправда.
І невже це було?
То чому це померло в душі?

Подаруй мені щось.
Хоч би щось подаруй ти від себе.
Може, губ поцілунок,
Стукіт серця, що рветься з грудей.
Все було так давно,
Що, здається, не було ніколи.
Ще живемо чи ні?
І чи з нами кохання було?

Ти віддай мені сум.
Хоч би щось та віддай ти від себе.
Може, сльози свої,
А чи страх, що у душу заліз.
Я обійму тебе,
Якщо раптом зустрінемось знову.
І ти вже не підеш,
Бо не буде від кого вже йти.

14 серпня 2015 року

Не втікай! Все одно не втечеш ти від мене.
Кілометри й роки для кохання бар'єром не стануть.
Був молодшим – від долі втікати задумав.
А тепер зрозумів, що від себе ніяк не втечеш.

Я обійму тебе. Ти ридаєш, мов впіймана птаха.
Будеш жити в неволі у клітці своїй золотій.
Я цілую тебе. Твої сльози, кохана, солоні.
Відпускаю тебе, та сама ти не хочеш іти.

Ми заручники долі з тобою – і в цьому нещастя.
Бути разом не можемо – й гинем, коли не разом.
Пекло й рай теж сплітаються в тлінних обіймах,
Як закохані, ніби востаннє кохаються вже.

Я ціную свободу – свою, і твою, і всіх інших.
В нас немає часу, бо життя скоро крапку поставить.
Випадково зустрілись, якщо не зважати на те,
Що у світі нічого немає такого, що було б випадковим.

Не втікай! Все одно не втечеш ти від мене...

15 серпня 2015 року

Ти яблуком мене вгостила
І вже навіки спокусила.
Тепер спокою я не маю.
Не пустять вже мене до раю.

Та гріх лише кохання змиє,
Бо яму іншому не риє,
Бо, мов дитятко, воно щире,
Й закоханих завжди помирить.

І коли буду помирати,
Дасть Бог мені тебе згадати.
За яблуко спасибі, Єво.
Пізнав кохання, королево.

19 серпня 2015 року

Не хочу бути я одним народом з москалем.
Зарию Путіна у землю рискалем.
І "руський мір" його триклятий закопаю.
Рабом не буду, бо рабів до раю не пускають.

Небесних сотень назбиралося багато.
І Кремль жнивує все своє криваве свято.
Росію може Україна зупинити,
Щоби Європа й світ могли у мирі жити.

І прийде час, коли погані московити
Не зможуть вже нікого вбити,
Бо будуть у землі сирій лежати.
Вогонь посіяв – смерть вже будеш жати.

19 серпня 2015 року

У списку тих, про кого думаєш щодня,
Мене нема й ніколи вже не буде.
Я був безпечний – і твоє кохання вмерло.

А що моє кохання без твого?
Порожній звук. Лиш шелестіння вітру.
Так зірка гасне і пускає слід по небу.

У щастя лиш один закон жорстокий:
Щасливим буде той, хто хоче бути ним.
Всі решта – в чергу за шматочком свого щастя.

І навіть якщо ти закоханим буваєш,
Не означає ще, що ти щасливий.
За різними законами живуть кохання й щастя.

Якщо лиш мить свого життя
Не борешся ти за кохання, –
Його назавжди втрапиш, так і знай.

І все ж у пам'яті твоїй
Колись негадано я вирину ізнову,
І серденько твоє шалено битися почне.

Захочеш ти своє кохання оживити, та не зможеш.
І змиришся назавжди з тим, що є.
І знову житимеш у світі, де нема кохання.

А я блукатиму у пам'яті твоїй,
Закоханий навічно в це життя.
І лиш коли в мені помре кохання – я піду...

20 серпня 2015 року

Ми ще не втямили донині,
Чий й за що спокутуєм гріхи.
А сказано ж, що в сьомому коліні

Відчуєм пращурів негідництва міхи.

Це нам за те, що Україну продавали.
Вони – не ми, але ж у нас буяє їхня кров.
Перед Москвою на коліна встали,
Щоб ми нікчемність їхню пригадали знов.

А ті, хто знищував Голодомором,
В Сибіри гнав вкраїнських земляків?
Нащадків їхніх не пече ж бо сором.
А це прокляття багатьох віків!

Нам лихо москалі робили
І – українці на своїй землі.
Руїну й смерті залишили.
Гріхи волають ув імлі.

Нам покарання за минуле –
Ця лугандонська війна.
Нащадки наші щоб відчули,
Що нам теж прощення нема,

Бо терпимо ми казнокрадів,
Хабарників, хапуг, убивць.
Для них життя – мов на параді.
Ми ж на коліна падаємо ниць.

Пробачте нам що житимуть пізніше.
Спокутувати наші будете гріхи.
Убивства, зради, смерть історія не спише.
Відчуєте ще пращурів негідництва міхи.

21 серпня 2015 року

Молімося за наших ворогів.
Просімо Бога, щоби дав їм розум.
Нехай відчують праведний наш гнів,
Нехай бояться кару Божу.

У Біблії ж бо сказано: "Не вбий!".
Тож наверни їх до життя святого.
Війни сокиру в землю ти зарий
І просвітлись в святій молитві Богу.

А якщо ти – хоч і по крові брат –
Вбиватимеш українців й Україну,
Стискатиму міцніше автомат
Й молитвами до Бога лину.

Дай, Боже праведний, не схибити мені.
Я захищаю дім свій і родину.
Аж до Кремля ми ворога женім
В лиху й нещадную годину.

21 серпня 2015 року

Обійму тебе міцно-міцно.
Віртуально. Не наяву.
Як я міг тебе відпустити?
Я ж тобою лише живу!

Лиш тебе я одну кохаю.
Ти для мене єдина навек.
У коханні немає раю.
Я на пекло себе прирік.

Та й до пекла мене не пускають.
Тяжкі маю на світі гріхи.
Та не каюсь. Уже не каюсь.
Лише прошу тебе: відпусти...

27 серпня 2015 року

Мені бракує порції кохання.
Я б слухав ці слова, божественні й величні.
Вони потрібні, мов повітря свіже,

Щоб серце билось у такт життю.

Мені не вистачає поцілунків
І губ твоїх, шалених і безпечних.
Хотів би я зануритись у тіло
Твоє, немов у піну хвиль морських.

А потім просто я дивився би на тебе,
Як спиш ти, усміхаючись вві сні.
Для щастя дуже мало треба.
Лиш щоб кохана поруч знов була.

27 серпня 2015 року

Відлетіли лелеки далеко-далеко.
Там, де тепло, і сонце зігріє серця.
Залишили мене аж до березня птахи –
На осінні дощі, на мороз і сніги.

Як ви будете жити без моєї України?
Навіть якщо замерзну – звідси я не втечу.
Ваші пращури давні теж в Єгипет летіли
Й повертались назад, щоб ростити дітей.

Може, в тому і є те найвище щастя,
Де б не був, все одно повертатись назад?
Я живу – як живу і інстинктів не маю.
Україну я хочу зберегти назавжди.

Та й не можна мені відлітати далеко.
Ворог суне углиб, щоб прогнати мене.
І осінні дощі, і сніги, і морози
Не стоять на заваді убивцям моїм.

Що вам сниться, лелеки, в далекому краї?
Ви відчули, що смерть затаїлась уже?
Щоб вернулися ви до своєї Вітчизни,
Буду битися з ворогом я за життя.

Я дивлюся у небо. Летите ви печально.
І, здається, ніколи не побачу вже вас.
Я до березня житиму. Дочекаюсь, лелеки!
Повертайтеся додому. Будуть мир і життя!

28 серпня 2015 року

Як мало слів, аби тобі сказати,
Що понад все кохаю я тебе.
Слова – лише верхівка айсбергу над океаном,
А справжні почуття – в глибинах вод
Від ока людського приховані надійно.

Не чують люди, хоч слова одні і ті ж говорять,
Немов глухі, сліпі, німі всі стали одночасно.
Й коли ми кажемо, що спершу було Слово,
То все ж під словом розуміли інше щось,
Що втрачене, здається, вже навічно для людини.

В житті ж буває як: мовчиш – а ближчого
Нема для тебе серця, і очі більше скажуть, ніж слова.
І навпаки: чим довше ти говориш –
Тим більше все заплутуєш в стосунках
З людиною, яку кохаєш, і вона тебе кохає теж.

Словами убиваємо ми більше, ніж мовчанням.
А серце б'ється й око бачить і без наших слів.
Це вуху лиш слова потрібні,
Щоб могли ми розрізнити, де друг, де ворог.
А серце відчуває все – і все ж мовчить.

... Як мало слів, аби тобі сказати,
Що понад все кохаю я тебе...

28 серпня 2015 року

Життя коротке – немов риска

Між датами народження і смерті.
А час стирає навіть ризику цю.

Немає значення, чи був ти, а чи є,
А чи ще будеш жити в цьому світі,
Чи взагалі ти з'явишся у ньому,

Чи будеш ти боротись за життя,
А чи спокійно станеш лиш дивитись,
Як інший б'ється, – все одно кінець один.

Твої зусилля марні у всесвітньому масштабі.
В космічному протистоянні – й поготів.
Ніхто вже цього не помітить, навіть люди.

І все ж краплинки лиш одної треба,
Аби наповненим став океан.
То, може, ти краплинка ця, аби було життя?

29 серпня 2015 року

Я просто торкнувся твоєї руки –
І дроз пролетіла по тілу,
Немов заблукали неznані світи,
Яким бути разом схотілось.

І губи зійшлися під розмір кохань,
Підігнані майстром уміло.
І серце уже не ховало бажань,
Від дотику тіла кипіло.

Сплелись воєдино два різні світи,
Що щастя не знали ніколи.
О доле, ти біди від нас відведи!
... А внуки ідуть вже до школи.

30 серпня 2015 року

Ти вмієш зупиняти час.
Він так пливе повільно,
Коли тебе не бачу я.

Тобі би працювати продавцем
І видавати порції кохання
Усім, хто цього потребує.

А ти живеш аж за горою.
Її здолати я не в силах.
Вже завтра осінь починає хід.

31 серпня 2015 року

І в небесах буває зрада.
Й перемагає Сатана.
Верховна тріпається Рада.
Завмерли Мінськ і Астана.

Москва вже плече у долоні,
Що все іде, як має бути.
Сльоза у матерів солона.
Даремно своїх хлопців ждуть.

Упала люстра на світанку.
Не вбила депутатів. Жаль.
І до кривавого вже танку
Запросять Смерть, Сум і Печаль.

І мучаться у сьомому коліні
Нащадки зрадників німих.
А воїн підірвавсь на міні.
Й протесту голос його стих.

Ми мусим бути на Донбасі,
Щоб жили Київ, Львів і Луцьк.
Щоби до України ласі
Відчули смак пекельних мук.

А потім Київ нас почує,
Коли фашистів розіб'єм.
І олігарх натще відчує,
Що ми йдемо. Ми вже ідем!

Лиш потерпіть. Із Новим роком
Ми привітаєм матерів.
Карбуємо ми крок за кроком.
Із уст злітає гнівний спів.

Ти будеш жити, Україно!
Без покидьків своїх й хапуг.
Росію змелемо в руїну
Й візьмемося за мирний плуг.

Народять нам синів дівчата,
Нащадків славних козаків.
Підуть до школи онучата.
Ми будем жить без москалів.

31 серпня 2015 року

Я не люблю жінок красивих,
Якщо у них відсутня внутрішня краса.
Краса лиш для краси – пустопорожнє диво,
Яке задовольнити може недалеких.

Щоби співпала зовнішня краса
З красою внутрішньою жінки, –
Здається, вже й не так багато треба.
Найперше – щирість, бо без неї є мертвою краса.

Красива жінка – на обличчі, тілом і душею – буде
Простою в складності своїй й складною в простоті.
І ще – любитиме людей. Не має значення,
Чи зовнішньо вони красиві й чи люблять теж її.

І чоловік, якщо побачить красиву жінку й не відчує
Цих внутрішніх чеснот й принад у ній,

А лиш кохатиме її обличчя й стан, –
Позбудеться і щирості, і простоти, і складності, й любові до людей.

А потім зникне і кохання до красуні,
Що випила енергію всю з нього.
Тому з роками, чоловіче, уникай жінок красивих,
А в некрасивих шукай натомість внутрішню красу.

1 вересня 2015 року

Україна на мапі –
Мов курчатко з відрубаною головою.
А тепер без Криму –
Ще й з відрубаними лапками.
Але ж ми живучі!
Мов у казці, і голова у нас відросте,
І лапки собі відновимо.

Моє кохання до тебе –
Мов півень з відрубаною головою.
Ще можу бігати по колу,
Дивуючи Шарика і козу Феську.
А потім впаду –
І випущу дух.
І що з того, що маю ноги?

Ми всі безголові, безногі і без'язикі.
Не можемо для себе визначити,
Чого з'явилися на білий світ.
Але завзято й затято питаємо в Бога про це.
А Він дивиться на людей нерозумних,
Негідних Його соціального експерименту,
Й на іншій далекій планеті створює Світ Розумних.

3 вересня 2015 року

Ще день живу.

Ще дали день мені пожити.
Приходили два ангели по мою душу.
Злодійкуваті. Дуже ввічливі. І темні.
А я наївний. Щирий. І відкритий.
Це потім я вже зрозумів,
Що у подобі ангельській були
Звичайні злодії квартирні і нероби.
Вони на крадіжку лиш здатні.
А чи убивство теж їм по плечу?

Я тут в небесних сферах все літаю.
А смерть з-за рогу виглядає повсякчас.
Ось так буває: не готові ми до смерті.
Все спішимо якийсь дріб'язок доробити.
Про душу й вічне думаємо рідко.
... Пожовкле листя тихо падає на землю.
Воно своє віджило, і немає вороття.
Кохання теж з життям минає.
Цінуєш лиш його з роками.
І знову ангели у двері задзвонили...

9 вересня 2015 року

Я змучився тебе чекати.
А ти з'явилась на порозі.
"Сказала: "Вибач, я затрималась в дорозі...
Топустиш до своєї хати?".

Звичайно, я тебе впустив –
У серце, душу, голову і тіло.
Усе минуле раптом відлетіло,
Коли тебе побачив – диво з див.

Ти не була такою, як колись.
Мені тоді сказала: "Подивись,
Яка краса буває навкруги.
В морозному тумані сплять луги.

Чому мене не хочеш цілувати?".

Жартую: "Не казали тато й мати".
Тепер сидиш насуплена й холодна.
Запитую: "Зігрілась? Ти голодна?".

Губами потягнувся до цілунку,
А ніби випив чарку трунку.
Від тебе пахло зрадою, слізьми.
"Залишимося друзями, людьми..." -

Ледь чутно ти прошепотіла.
І їсти й пити не хотіла.
"Ну, я піду", - сказала тихо.
А я кохав тебе на лихо.

І знову змучився чекати.
А ти з'явилась на порозі.
"Сказала: "Вибач, я затрималась в дорозі...
Топустиш до своєї хати?".

12 вересня 2015 року

Вони прийдуть, убиті Путіним, на суд.
Там прокурор читатиме петицію.
І адвокат в нестямі вилле бруд.
І клясти буде хтось поліцію.

Вони стоятимуть, терплячі й мовчазні.
Не зможуть вже нічого нам сказати.
Для їхніх родичів в казні
Знайшлися срібняки й дукати.

А той, хто їх нещадно убивав, -
У клітці золотій в кайдани вже закутий.
Гаазького кінця свого не знав.
Не знав, що у Росії вже забутий.

Там править новий цар - невдаха-демократ.
Теж в глибині душі не любить Україну.
Безжальний він, як і гаазький кат.

Весь світ перетворив би на руїну.

І звідки кров у них така тече?
Помпує смерть, і злобу, і ненависть.
І совість їх, нещасних, не пече.
Лиш чорна їх руйнує зависть.

Це мертва гілка в розвитку життя.
Щоб вижити – її зрубати треба.
Не слухати москальського виття,
Щоб потім і собі не вить до неба.

А той, хто все це сотворив,
Безумним вже з'явивсь на світі.
Він суддям щось там говорив –
І плів свої фальшиві сіті.

Стояли мовчки мертві та живі.
Здригались ненароджені у лоні.
А він вітійствував, немов той Вій.
Здавалося, у нього всі в полоні.

І тільки з клітки вийти захотів, –
Враз зрозумів, що це не вдасться.
Почувся з неба Божий спів.
І Путін став вже матюкатися.

В безсиллі скошене лице.
Сміх. Осуд. Крики. Мати.
Летить вже куряче яйце.
Стріляють у людей солдати.

А той замовк. Ним володіє страх.
Він зрозумів: кінець настане.
Звучать Бетховен, Моцарт, Бах.
Людське терпіння швидко тане.

Згубив усе, що досі мав.
Майбутнє закінчиться завтра.
Байдуже присуд свій проспав.
Брехнею виявилася правда.

А ті, яких він так убив,
На справедливість не чекають.
Він теж на світі білім жив.
Потрапить в рай. Вони це знають.

У Бога свій закон. І страх.
З небес нічого вже не бачиш.
А на землі – моралі крах.
І ти нічого вже не значиш.

... Вони прийдуть, убиті Путіним, на суд.
Там прокурор читатиме петицію.
І адвокат в нестямі вилле бруд.
І клясти буде хтось поліцію...

20 вересня 2015 року

Ми не кохані і не друзі,
А просто стрілись випадково.
"Привіт!" – "Привіт!" – і розійшлись.
Мабуть, побачимось колись –
Як не тепер, то в іншому світі.

Дивились небеса на нас.
Зітхали сумно і мовчали.
Не було глибшої печалі.
Хтось розумів, що для Кохання
Були ми створені, але...

... але лиш ми цього не знали.
І інших все собі шукали.
"Привіт!" – "Привіт!" – байдужі йшли.
І лиш колись серця щеміли –
Як знак взаємного Кохання.

25 вересня 2015 року

Коли тебе забуду -
Про себе нагадаєш.
Кохати вже не буду.
А ти мене кохаєш.

Принаймні ти так кажеш -
Та я тобі не вірю.
Слова уже не зважиш,
Коли убив надію.

І прийде ранок знову
На зміну снам і ночі.
Ми почнемо розмову.
Я бачу твої очі.

Ти знов мене кохаєш,
Хоч інших вже любила.
До себе повертаєш,
Немов нечиста сила.

Повірити не зможу.
Пробач, усе минуло.
Самотнім в світі ходжу.
Кохання вже заснуло.

Нехай поспить, нездале,
Щоб інших не тривожить.
Життя і так невдале,
А тут ще й горе множить.

Шукаємо кохання.
Воно ж собі блукає.
Немов та пташка рання,
Спокою все не знає.

Забудь собі минуле.
Живи спокійно нині.
Пробудиться заснуле.
Закохані не винні.

26 вересня 2015 року

Прийди до мене в ніжних снах,
Коли я буду лиш з тобою.
Чарівна посмішка твоя
Мене не в силах розбудити.
Ти просто сядь і подивись,
Як сплю я, як тобою марю.
Коли ми були молоді
І в ліс такий же молодий ходили,
Я брав тебе за дві руки
І в губи ніжно цілував.

А потім ти втікала в гущу,
І я вдавав, що відстаю,
Аж поки ти губилась між дерев,
Хоч бачив я твої небесні очі.
Тебе я кликав – ти мовчала.
Я в розпачі на землю сів –
І ти хутенько ззаду підійшла,
Нависла наді мною, обійняла.
А я сміявся, бо лиш гру затіяв.
Ти вражена була – і сльози на очах стояли.

Я бавився в кохання, а для тебе
Все було так серйозно, ніби завтра
Життя закінчиться, а з ним – і поцілунки наші.
Тепер би я, здається, все віддав,
Щоби колись теж був серйозним, як сьогодні.
Ти знов приходиш в ніжні сни.
Цілую губи я твої та очі.
Я все-таки прокинувся. Дивлюсь,
А ти сидиш на ліжку і смієшся.
Життя – це сон? Чи сон – це й є життя?

26 вересня 2015 року

Я думаю про тебе.
Ти думаєш про нього.

Він думає про іншу.
А інша не кохає вже нікого.
Так обірвався ланцюжок Кохання.
І знов війна вбиває тих,
Які кохали й не кохали,
Яких кохали й не кохали.
Для неї значення нема.
Війна не знає, що таке Кохання.

Ти дивишся в вікно і згадуєш мене.
А я згадав того, кого ти так кохаєш.
А він згадав її, хоч знає, що вона
Ніколи вже його не зможе покохати.
І знову рветься ланцюжок Кохання.
І це ж яке терпіння треба мати,
Щоб з'єднувати все одно його.
Війна, знай, свою чорну справу робить.
Їй руйнувати легше, ніж творити.
Кохання творить, але люди те руйнують.

Колись війна закінчиться.
І разом з нею закінчиться Кохання.
Бо люди схильні до руйнацій.
Творити важче, ніж вбивати.
Я думаю про тебе.
Ти думаєш про нього.
Він думає про іншу.
А інша не кохає вже нікого.
Так обірвався ланцюжок Кохання.
І знов війна вбиває всіх.

27 вересня 2015 року

Ти вже й сама, мабуть, не знаєш,
Кохаєш ти мене чи ні.
Здається, ніби забуваєш –
Та виглядаєш у вікні.

І знаєш точно, що не буде

Мене тоді, в ту саму мить.
Але вже серце не забуде,
Якщо могло колись любить.

Кохань багато серце мало,
Тому й від спогадів болить.
Воно єдиного шукало,
Та треба було просто жить.

Здавалося: ось він, єдиний.
А потім розлюбила знов.
Черговий приходив твій милий.
Вмирала в муках вже любов.

Коли я снівся – завмирало
Нещасне серденько твоє.
І знову інших вже кохало,
Хоча ти знала: не моє.

В думках ти знову йшла до мене,
А я був гордий і мовчав.
Та накохайся вже, о нене!
І щоб кохань твоїх не знав.

Прийди нарешті і покайся,
Скажи мені: я знов твоя.
Не забарись, не загуляйся,
Бо вже зайде моя зоря.

... Ти вже й сама, мабуть, не знаєш,
Кохаш ти мене чи ні.
Здається, ніби забуваєш –
Та виглядаєш у вікні...

27 вересня 2015 року

Насправді ти сумна, хоча й смієшся,
І усмішка, здається, з вуст твоїх не сходить.
Я в очі твої глибоко заглянув,

Вселенський сум в них поселився.

Тобі всі заздять: маєш чоловіка і дитину,
Улюблену роботу і зарплату добру.
Але ж ніхто не знає, що кохаєш
Ти лиш того, що так далеко є від тебе нині.

Здається, ти б життя своє віддала,
Аби ще раз побачити його.
Мене не здурить щира усмішка твоя,
Бо я сумую тяж. І хочу знов зустрітись.

Кохана, смійся! Стрінемося колись.
Життя минає в сумнівах й тривозі.
Я обійму тебе і поцілую в губи.
І сум вселенський заберу собі.

7 жовтня 2015 року

У темряві важко правду знайти.
Взагалі відшукати щось складно.
У мене була лиш єдина ти.
Й кохання складалося шоколадно.

А потім той шоколад поплив
Від дотику вуст гарячих.
Націлувався твоїх я очей-слив
Під шепотіння ночей незрячих.

Даремно правду в коханні шукати.
Кохання і правда – світи паралельні.
В коханні, як і в житті, є дві дати –
Народження й смерті. Пекельні

Ці дати і риска смертельна,
Що затесалася між ними.
Така вже грайлива й модельна.
Мовляв, подолаємо всі весни і зими.

... У темряві важко правду знайти.
Взагалі відшукати щось складно.
У мене була лиш єдина ти.
Й кохання складалося шоколадно...

8 жовтня 2015 року

О Ганно, Ганно!
Чарівна панно!
Небесна манно,
Тебе кохаю!
Зовеш до раю.
З тобою, знаю,
Утіх зазнаю.

І лиш на планеті Земля
Кохання живе неземне.
Його із космічних глибин
Занесли нам пращурі давні.
Як Бог, існування життя,
Кохання – загадка століть.
Народження зір і планет –
Це тайна, що скрита від нас.

О Ганно, Ганно!
Чарівна панно!
Небесна манно,
Тебе кохаю!
Зовеш до раю.
З тобою, знаю,
Утіх зазнаю.

9 жовтня 2015 року

Мене нема. Ні, ніби ще живий,
Але давно вже зник в твоїй уяві.
Лиш зрідка у Фейсбуці ще мене побачиш.

Й згадаєш інколи, коли щось там я напишу.

Цей віртуальний світ планету вже довів до сказу.
І справжні війни, де руйнації, поранення і смерть,
Не можуть зачепити тих, хто вже життя своє поклав в мережах соціальних.
О, знову бачу я зелений вогник – а, значить, ти зайшла в Фейсбук.

Страждання, нерозділені кохання, трагедії у віртуальному світі
Вже замінили нам оте, що відбувається навколо й є правдою.
Ми сумнівалися, що сон – це справжнє є життя, не навпаки,
А тут нам віртуальний Інтернет вже замінив реалій справжність.

Приватне повідомлення в Фейсбуці живе своїм життям
І важить більше, ніж слово, сказане віч-на-віч і наживо.
І фотографії твої, які ти змінюєш уперто і натхненно чи не щодня,
Дають упевненість, що так і має бути і що життя вже стало віртуальним.

Колись прокинувся в Інтернеті й зрозумію,
Що ти існуєш лиш в моїй уяві,
А я творю свій віртуальний світ,
Як і мільярди тих, що поселились в Інтернеті.

... Мене нема. Ні, ніби ще живий,
Але давно вже зник в твоїй уяві.
Лиш зрідка у Фейсбуці ще мене побачиш.
Й згадаєш інколи, коли щось там я напишу...

13 жовтня 2015 року

Побачив я в очах твоїх сьогодні смерть,
Мій старий й незабутній друже.
Ти дивишся іще на світ
Невинними очима дитиняти,
А вже в зіницях промайнула зірки тінь.

Ти вже у Космосі давно, проте не знаєш,
Чому й на скільки залишився на Землі.
Тебе тримають ще борги, сусіди, внуки, мрії,
Але пригаслий вогник ув очах вже ясно свідчить,

Що путь земний закінчується твій.

Ми цмулили вино в брудній кав'ярні,
Вели розмови філософсько-потойбічні,
А вже твоя душа зігнулась у низькому старті.
Мобільний телефон ніяк замовкнути не міг,
Немов кричав: життя закінчується, друзі!

Ти був сьогодні мудрим, ніби Бог,
А я - немов сліпе й draжливе кошенятко.
Ти розумів мене, а - я тебе без слів.
Які вже там слова, коли німіють душі
В передчутті великого польоту аж до зір!

... Побачив я в очах твоїх сьогодні смерть,
Мій старий й незабутній друже.
Ти дивишся іще на світ
Невинними очима дитиняти,
А вже в зіницях промайнула зірки тінь...

13 жовтня 2015 року

І знову ти прийшла до мене уві сні,
Щоб нагадати про щасливі дні,
Коли лише для нас світило сонце
У наше не зашторене віконце.

Це пам'ять зачепилась за минуле,
Щоб нагадати й про майбутнє теж.
Десь ти дзижчиш іще, моя убивча куле.
Я знаю, що від тебе не втечеш.

Але коли мене не стане,
То вмере і весь мій незбагнений світ.
А поки пам'ять ще від спогадів не тане,
Лечу у вихорі своїх майбутніх літ.

15 жовтня 2015 року

І ти вже каєшся
За грішне те кохання.
І Богу молишся,
І просиш про спасіння
Душі наївної своєї.

А він далеко.
Й мук твоїх не знає.
Лиш інколи він згадує тебе.
Йому з тобою було добре – і не більше.
Та він тебе, маленька, не кохав.

Ти вирішила твердо, що на сповіді
Священику про гріх свій не розкажеш.
Лиш Богові звіряєшся в думках.
А що священик? Він лише людина,
Яка не здатна зрозуміти все земне.

Ти б радше розповіла все це мамі,
Та ви давно уже чужими стали.
Вона турбується про те, чи їла ти, чи спала,
Про внученьку свою, твою дитинку.
А ти її боїшся більше, ніж Бога.

Тобі здається, що кохаєш чоловіка.
І інколи знаходить, що ти хочеш
Йому у всім зізнатись й розповісти,
Але це мить лише. Й ти стримуєш себе.
Й даруєш пристрасті йому ти ніч – ніч без кохання.

І є у тебе друг. Вірніше, був.
Ти знехтувала його дружбою, й це знаєш.
Про тебе знає все він, навіть більше.
Багато розповіла ти йому. Та, головне,
Що він тебе з півслова розуміє.

Хотіла б ти з ним зараз спілкуватись
І просто на плечі поплакатись його.
Але гординя, гріх найбільший в світі,

Все стримує тебе від цього щирого пориву,
І мовчки ти страждаєш день і ніч.

... І ти вже каєшся
За грішне те кохання.
І Богу молишся,
І просиш про спасіння
Душі наївної своєї...

16 жовтня 2015 року

Твоїми есемесками переповнена
Пам'ять мого телефону.
Я переписую їх у блокнот,
Бо хочу зберегти тебе у своєму житті.
Потім я видаляю есемески,
І на їхньому місці з'являються нові,
Надіслані тобою раніше.
Мій блокнот уже спух
Від твоїх есемесок,
А пам'ять телефону вперто ними наповнюється.

Ми далеко одне від одного,
І нам бракує телефонних розмов,
Не кажучи вже про зустрічі,
Поцілунки й кохання в готельних номерах.
Нам заважають твій чоловік і моя дружина,
І єдиний вихід – це писати есемески,
І вони все про одне і те ж,
Але різними словами,
І ми не змучуємося вигадувати щось нове,
Творячи наше кохання на порожньому місці.

Так, мабуть, творив Бог,
Ліплячи із глини Адама
І вдихаючи в нього життя.
А людина створила Кохання з великої літери,
Бо Бог дав їй Любов із великої літери.
І знову прийшла есемеска,

Що пам'ять телефону заповнена,
І в блокноті вже списана остання сторінка
Твоїх любовних послань до мене,
Бо мої ти списуєш у свій блокнот.

Ми купили однакові блокноти під час останньої зустрічі.
Ми ще не знали, що ця зустріч
Справді стане останньою.
Бо коли переповнена пам'ять –
Ні, не есемесками, а коханням, –
То не вистачить жодного блокноту,
Щоби списати все, що в цю пам'ять влізло.
Чого забагато – воно даремно лежить у мозку
І гниє там, не потрібне людині.
Тому Бог і хотів вберегти нас від Кохання, даруючи Любов.

16 жовтня 2015 року

Ти довго не можеш заснути
І перебираєш у пам'яті свої кохання.
Ти знаєш точне їхнє число.
Але чомусь виходить менше на одне.
Ти знову повертаєшся до лічби,
Але результат той самий.

Ти вже давно не кохаєш
Жодного чоловіка із минулого,
Але спортивний азарт
Захоплює тебе,
І ти ніяк не можеш збагнути,
Кого ж одного забула.

Ти хочеш себе обдурити
І починаєш рахувати за іменами,
А потім за прізвищами,
Датами народження, ще чимось.
Ти добре все це пам'ятаєш,
Лише не можеш згадати кохання, якого не вистачає.

Стає нецікаво жити,
Якщо ти забула одне своє кохання.
А колись не могла без нього існувати.
Сон остаточно відлетів від тебе.
Блідий Місяць заглядає у вікно,
Але він теж не пам'ятає твоїх кохань.

Ось це одне кохання десь блукає,
І ти ніяк не можеш його віднайти
У своїй пам'яті, забитій усіляким мотлохом.
А до цього найважливішого –
Єдиного кохання, про яке ти забула, –
Ти не маєш доступу.

Ти згадуєш дрібниці,
Про які, здавалося, забула, –
Зустрічі, поцілунки, вокзали, готелі.
А той коханий
Не виринає у твоїй пам'яті.
Але ж він був!

Ти сумніваєшся, чи вірною
Є цифра твоїх кохань.
Але вона завжди була такою,
Відколи ти перестала кохати.
Ти думаєш, що так і мало статись,
Щоб ти забула хоч одне кохання.

Хропить під боком чоловік.
Йому начхати на твої проблеми.
Він бачить уві сні блондинок,
Горілку, друзів, полювання.
Колись і ти його кохала,
Але тепер в минулому те все.

І ти вже стриматись не можеш.
Радієш, ніби виграла мільйони.
Коли ти згадувала свої кохання –
Забула чоловіка. Сміх та й годі!
І заповітна цифра склалась,
І можна вже спокійно спати.

Блукають в світі білому кохання,
Не обліковані ніде й ніким.
Найгірше тим, що в забутті людському.
Про них ніхто ніколи не згадає.
Я в списку теж твоїх кохань.
Але мене давно вже не кохаєш.

17 жовтня 2015 року

Дощ змінює всі твої плани.
Хотіла йти по гриби - не пішла.
Хіба що після дощу,
Коли їх буде більше.
А тут він зателефонував, що приїде.
Які вже там гриби!

Ти наводиш лад у квартирі,
Хоча у тебе завжди чисто, аж блищить.
Готуєш його улюблені страви.
Довго вилежуєшся у ванні,
Змиваючи старі гріхи -
І завмираєш у чеканні.

Дощ бубонить за вікном,
Щось сам собі розповідає.
Ти не телефонуєш,
Але муляє думка,
Що він міг потрапити в аварію.
Ти молишся Богу, аби все було добре.

Нарешті дзвінок від нього.
Він каже, що дружина через дощ
Не пустила його в далеку дорогу.
А він збрехав, що їде на зустріч з друзями.
Краще вона би пішла по гриби.
Там вона була б поза зоною досяжності.

17 жовтня 2015 року

Не встигли треті півні заспівати,
Як ти вже зрадила мені.
А потім той, з ким зрадила мені,
Тебе теж зрадив ще до третіх півнів.

Розтоптане кохання ніколи плоду вже не дасть.
І замінити іншим повноцінно вже не зможеш.
Відштовхуєш ти тих, хто закохавсь у тебе,
Бо вже не віриш в їхню і свою цноту.

Для тебе вмерли щирість почуттів і пристрасть.
Кохання — лиш порожній звук уже.
Коли зустрілись випадково знову,
Нас з головою видали лиш погляди гарячі.

Здавалось, повернулося буремне
І неспокійно-звабливе кохання наше.
Ти познайомила мене зі своїм чоловіком.
Йому я гречно руку тиснув, а дививсь на тебе.

Ти намагалася втекти від мене.
Твоєму чоловіку смішно стало.
Якби ж то знав він істинну причину цього!
Ми попрощались й не побачимось ніколи.

У нас залишились лиш спогади пекучі.
І в мене враження таке, що водночас
Болюче наше згадуєм кохання.
Живи спокійно. Більш тривожити не буду.

Лиш, може, інколи загляну в твої сни.
Та вже стирає пам'ять хтось мою старанно.
Ти теж не можеш дати собі раду
І згадуєш мене у снах і наяву.

18 жовтня 2015 року

Бувають сні таємні й віщі.
Шукаєш потім розгадку шалено.
Сні розбрелись, мов нерозумні вівці,
Аж поки їх баран додому не зажене.

Нам сниться те, чого в житті бракує,
Те, в чому боїмось собі зізнатись.
Черговий шулер почуттями вже махлює,
А ми в собі не можемо розібратись.

І вже летять молитви аж до неба.
Ми відчуваємо: життя – поразка.
Та іншого, мабуть, уже не треба,
Бо краще правда, ніж солодка казка.

Ну, ось і все. Поставимо тут крапку.
Є ще надія на трикрапку, друже.
Залиш про мене в пам'яті лиш згадку,
Якщо захочеш дуже-дуже.

А не захочеш – так на тому й бути.
Не подолаєш всі свої вершини.
Приречений зі смертю все забути
І випити страждання до краплини.

18 жовтня 2015 року

Ми стали дріб'язковими людьми.
Нам не вистачає одного кохання на все життя.
Ми розмінюємо його на поцілунки й злигання.
Життя занадто коротке, а ми нетерплячі.
Нам більшого й кращого хочеться –
Тому й втрачаємо те, що нам справді було потрібне.

Ми відмовляємося від свого кохання і почуттів,
Вважаючи їх зайвими, а себе – сильними.
Щоразу нове кохання гірше за попереднє,
Бо найкращим було перше і єдине.
... Ми стали дріб'язковими людьми.

Нам не вистачає одного кохання на все життя...

18 жовтня 2015 року

Ти мене не кохаєш.
Я тебе не кохаю.
Ми розділені вічністю
На планеті Земля.

Ти надуриш мене,
Та себе не обманеш.
Я надурю тебе,
Та себе не обманю.

Гріх великий, коли
Від кохання втікаєш.
І зустрітись не хочеш,
Щоб не було тих мук.

Намагаєшся бути байдужою,
А воно не виходить.
Думка дивом вихоплює
Того, кого ти кохала.

Бог все бачить –
І бачить страждання.
Бо кохання – це мука,
Найбільша й найглибша.

Ти не маєш сміливості
Сказати мені, що кохаєш.
Я не маю сміливості
Сказати тобі, що кохаю.

Найрідніші стають випадковими,
Бо ти знаєш, що є я.
Найрідніші стають випадковими,
Бо я знаю, що є ти.

... Ти мене не кохавш.
Я тебе не кохаю.
Ми розділені вічністю
На планеті Земля...

21 жовтня 2015 року

Ми творимо свій світ,
Якого в Бога ще не було.
Це похідна від того,
Що Він задумував колись.

І сподівався Бог,
Що зробимо ми краще.
А ми життя своє
Ведем на манівці.

Над ядерною прірвою
Завмерло з жахом людство.
Її не перескочиш
За два чи три стрибки.

Назад ступити крок
Ми теж уже не можемо.
Бо за спиною що –
Не знаємо давно.

Ось так і сидимо
Плече в плече. Чекаєм,
Коли прийде останній,
В житті останній день.

А він не йде, бо знає,
Що ще не все зробили.
Лише собі помножили
Для майбуття гріхи.

... Ми творимо свій світ,
Якого в Бога ще не було.

Це похідна від того,
Що Він задумував колись...

22 жовтня 2015 року

Я не такий, яким був вчора.
І не такий, як завтра буду.
Брехня буває біла, правда – чорна.
Повік тебе вже не забуду.

Замиготять роки в тумані
І промайнуть, немов не було.
Ми все життя живем в омані.
Правдиве в майбуття загуло.

Перемішався час у долі.
Нам сниться те, що має статись.
Ми народились босі й голі,
А хочемо в життя погратись.

І смерть чернеток не сприймає.
Все пишеш начисто, як вперше.
І якщо хтось тебе кохає,
То вже у космосі не вмиєш ти.

Якою станеш ти – не знаю.
Загадка вічна ти природи.
Коли тебе я покохаю –
Відмовлюсь від життя й свободи.

... Я не такий, яким був вчора.
І не такий, як завтра буду.
Брехня буває біла, правда – чорна.
Повік тебе вже не забуду...

24 жовтня 2015 року

Якщо ти думаєш прокинутись
І жити в новій країні,
То в тебе нічого не вийде,
Бо ти сам мусиш хоч щось зробити,
Аби було так.

Якщо ти когось кохаєш
І хочеш, щоб покохали тебе,
То мусиш на себе подивитись
Очима тієї людини,
Яку ти кохаєш.

Якщо ти хочеш врятувати Землю
Від ядерної катастрофи,
То мусиш стати хмарою
І пролитися дощем,
І пожертвувати своїм життям.

А мрії ніколи не вмирають,
Якщо ти сміливий і чесний з собою.
Навіть коли ти помреш,
То твою мрію втілить у життя
Твій онук. А в нього теж є свої мрії...

25 жовтня 2015 року

Повертатись завжди важче,
Ніж йти уперед.
Але ти повертаєшся,
Бо знаєш, що без цього
Ти взагалі вже нікуди не підеш.

Вітер б'є дощем тобі в обличчя,
А ти все життя шукаєш правду.
Але її нема.
Це як шукати чорну кішку
В темній кімнаті.

Ти вмикаєш світло –

І кішка скаче тобі на плечі.
А правда прошмигує між ногами.
І ти знову залишаєшся ні з чим.
І повертаєшся, і починаєш новий старт.

Повертатись у коханні не можна,
Як двічі ступити в одну річку.
Ти йдеш уперед,
А попередні кохання
Раз у раз виникають перед тобою.

Колишня правда стає кривдою.
Чорна кішка вже не буде білою.
А в кімнаті, де нема світла,
Ти нічого не побачиш і не знайдеш.
Ось так і закінчується життя...

25 жовтня 2015 року

Я знаю, що давно в твоєму серці
Для мене місця вже нема.
Воюю сам з собою у німому герці,
Але в душі не літо, а зима.

Мене в минулому ти залишила.
Сама ж в майбутньому давно живеш.
Кохання мого вже пропала сила.
І те, що втратив, не наздоженеш.

Я і не рвусь колишнє воскресити.
П'ю мертву воду із забруднених джерел.
Тепер я просто буду жити,
Хоча, мабуть, давно вже вмер.

Шепчу божественну свою молитву.
Вона в небесну лине широчінь.
Я кожний день іду на битву.
Щезають вороги, мов тінь.

Коли ж у час нічний про мене ти згадаєш
Й попросиш, щоби Бог про мене не забув,
То ти, кохана, рідна, ще не знаєш,
Що я у снах нічних твоїх вже був.

Ми просто розминулися учора.
Нам на кохання вже не вистачить життя.
Смерть не страшна, вона лише потвора,
Що забирає в нас з тобою майбуття.

... Я знаю, що давно в твоєму серці
Для мене місця вже нема.
Воюю сам з собою у німому герці,
Але в душі не літо, а зима...

9 листопада 2015 року

Я б не хотів тебе втрачати.
Але ти йдеш у темну ніч розлуки.
Від розпачу так хочеться кричати.
А серце розриває від розпуки.

Кохання – найжорстокіша наука.
Вона сувора і безжальна.
Закоханий приречений на муки.
І це записано на вічності скрижалях.

І ти вже не повернешся ніколи.
Спішиш назустріч своєму кохання.
Закінчуємо ненависті школи.
Життя під ноги кинемо безжально.

З тобою теж обійдуться жорстоко.
Недоціловану покинуть на узбіччі.
Мені й тобі сьогодні самотньо.
Нам невблаганно світить в очі вічність.

... Я б не хотів тебе втрачати.
Але ти йдеш у темну ніч розлуки.

Від розпачу так хочеться кричати.
А серце розриває від розпуки...

15 листопада 2015 року

Мій потяг повернув назад.
Завіз мене в глухе дитинство.
Білили хмари за вікном.
Стискав хтось сильно моє серце.

І обірвалась колія ураз.
Вже з двох боків шляху немає.
В минуле не потрапиш і в майбутнє.
Застряг навіки в сьогодні.

Завмерли хмари в небі, ніби їх
Зачаклував хтось грізний і недобрий.
А я, малий, собі іду
І не звертаю на це все уваги.

Мені так добре на душі,
Хоча про душу я не знаю.
Й усі страхи і жахи, що пізнав,
Іще попереду в жорстокому житті.

Та потяг враз вже їде в майбуття.
Кричу, що там нема дороги.
Летить по небу потяг мій уже.
Майбутнє завжди знайде собі шлях.

Маленький хлопчик десь зникає в хмарах.
Я марно виглядаю. Ні, нема.
Ще треба йти, бо шлях не закінчився.
У кожного своє є забуття.

17 листопада 2015 року

Скажи мені, чому на світі так буває,
Що хочеш лиш чогось – воно від тебе вже втікає?
А те, чого не ждав, – приходить вмиль.
І ти собі живеш – лише душа болить.

Якби то чоловік на світі мав
Все те, чого лиш забажав,
То, мабуть, не кохав би й не страждав,
А все б на щось неждане ще чекав.

Але життя не хоче жартувати.
Воно серйозне, мов старенька мати.
І якщо хочеш Бога розсмішити, –
Скажи йому, як завтра будеш жити.

Життя начисто можна написати.
Лише сторінки годі видирати.
І гумкою не зможеш постирати
Свої гріхи, як будеш помирати.

... Скажи мені, чому на світі так буває,
Що хочеш лиш чогось – воно від тебе вже втікає?
А те, чого не ждав, – приходить вмиль.
І ти собі живеш – лише душа болить...

19 листопада 2015 року

Коли-небудь у дивну порожнечу
Засмокче мою душу назавжди.
Забудемо про давню ворожнечу.
Не поспішай за мною, трішечки зажди.

Зустрінемось з тобою неодмінно –
На іншій боці Всесвіту й буття.
І все тоді в нас буде на "відмінно".
Інакше нащо Бог нам дарував життя?

Пливеш ти гордо й незбагненно.
Руками розсікаєш путь.

Тебе кохаю пристрасно й вогненно.
Не можу й в космосі красу твою забути.

20 листопада 2015 року

На склі малює візерунки сніг.
Пробач, що покохати я не зміг.
Дорогу нам вже інша перейшла.
Є зайвими тепер слова.

Забув минуле з нею я
І лиш шепчу її ім'я.
На склі малює візерунки сніг.
Та втримати кохану я не зміг.

Ось так і живемо, самотні і чужі, –
Із порожнечею в душі.
На склі малює візерунки сніг.
Кохання вічне, мабуть, не для всіх.

21 листопада 2015 року

Найкращий друг – це просто друг.
А друг – знайомий чи колега.
У нас слова втрачають цінність.
Коли ти кажеш, що кохаєш,
То просто симпатичний я тобі.
Вже не кажу я про слова любові,
Бо в Бога ти не віриш.

В душі твоїй зима. Розбите серце
Ще попередніми коханнями давно.
Ти як отой клубочок нервів,
Що може підірвати всіх ураз.
І що за лікар міг
Тобі кохання прописати?
Напевно, сам він безнадійно хворий.

Ти прагнеш поцілунків й сексу.

Але ж кохання не у цім, дитинко.
Як пояснити немовляті
Закони Ньютона й Ейнштейна?
Сніжинка тане на твоїх губах.
Цілую я твої солоні щоки.
Пробач мені. Я йду від тебе назавжди.

21 листопада 2015 року

Зима так непомітно затаїлась в серці.
Замерзли почуття, кохання, біль.
У п'яному і непотрібнім герці
Ми летимо, немов із шафи міль.

Сполохані, настрашені і мертві,
Ми падаєм на землю в самоті.
Осанну не співатимуть вже жертві
Й слова не скажуть мудрі і прості.

Ми від кохання всі померли.
Хто й від якого – вже не розбереш.
На шмаття почуття роздерли.
В тумані до небес собі бредеш.

29 листопада 2015 року

Вже хтось казав до мене ці слова.
Але у відповідь мовчало твоє серце.
Воно здивовано й мрійливо ожива.
Важкі кохання краплі падають на денце.

Я в зелені твоїх очей втонував навек.
Мені не вибратись з цієї круговерті.
Лише з тобою хочу провести свій вік.
Лише з тобою хочу бути й після смерті.

5 грудня 2015 року

Я відпустив тебе – ти повернулась.
Тримав – а ти втікала за світи.
Мабуть, що ти сама незчулась,
Як я Кохання засвітив.

Воно в душі твоїй палає.
Заполонило серце вмиць.
Моя кохана ще не знає,
Що від кохання теж болить.

Болять розлука і мовчання.
Болять не сказані слова.
Не спить моя вже пташка рання.
Для неї ця любов нова.

Як б'ється серце навіжено!
І блиск в очах збиває з ніг.
Ми все своє наздоженемо.
Вітаю! Випав перший сніг.

Радієш ти всьому, дитино.
А сніг розтанув на вустах.
Вже скоро я тебе покину.
Я вже пізнав земного жах.

...Я відпустив тебе – ти повернулась.
Тримав – а ти втікала за світи.
Мабуть, що ти сама незчулась,
Як я Кохання засвітив...

6 грудня 2015 року

Я би віддав за тебе все життя,
Лишень зелені б очі не тьмяніли.
Кохаю ніжно аж до забуття.
І почуття мої ще не змаліли.

Я з радістю сприймаю, мила, сміх,
Яким ти нагороджуєш мене щоденно.
Цілуємось. Кружляє в танці сніг.
Щасливі ми, коли все так буденно.

10 грудня 2015 року

Колись знайдеться цинік суший,
Який напише у Фейсбуці:
"Навіщо ви стрибали, хлопці,
На тому клятому Майдані?".
Він буде ще й розумувати,
Навіщо за Донбас ми бились,
Чому змиритись не могли,
Що Крим Росія в нас забрала.

А нинішнє цинічне покоління
Під сумнів ставить вже бійців УПА,
Які за Україну помирали
Від сталінських убивць жорстоких.
В минулому для них нема святого.
У сьогоднішні ж – легко і безпечно.
Майбутнього вони не бачать.
Незрячими помруть. Нещасні люди...

26 грудня 2015 року

Кохання до нестями – тільки так!
По-іншому не згоден просто жити.
Хай скажуть потім: був такий дивак,
Що вмів одну навічно полюбити.

Жінки, жінки... У чому ваш суть?
Одна така, а інші – іще кращі.
На манівці з коханням заведуть,
В любовні непролазні хащі.

Але єдину все ж зустрінеш ти.
Не помились. Поміть її. Благаю!
Спали за спиною усі мости.
Скажи: "Привіт! А я тебе кохаю".

28 грудня 2015 року

Анатолій ВЛАСЮК